Pamětní kniha

ŽENSKÝ ODBOR
„Národní Jednoty“
dříve „VLASTA“
na Sv. Kopečku.

Pamětní kniha

ženského odboru „Národní Jednoty“

na Svatém Kopečku.

Založena v květnu 1910.

ŽENSKÝ ODBOR
„Národní Jednoty“
dříve „VLASTA“
na Sv. Kopečku.

Hanna Přikrylová,
t. č. předsedkyně.

Českým ženám!

Je život jiný, než se o něm sníval,
kdy v čele hárá mladé nadšení,
kdy růžový svit kol se rozlívá,
jenž chmury všechny kouzlem promění.

Je život jiný, kdy se proudem dáme
a k cíli spějem, jenž jak maják stál:
kol vlna ra vlnou se tříští, láme,
a místo blíž – jsme cíli stále dál!

Však slaboch jen se vln těch děsí, leká,
k vítězství vede jenom cesta v před!
I ruka dívčí, slabá být a měkká,
v ten zápas musí, v zápas rolný běd.

/.

by vítězství květ ozdobil jí skrání,
ten drahý květ by vetkla vlasti v hrud'.
Ó ženo česká, viz své povolání:
ty dcerou dobrou – matce vlasti buď!

Ne slovy jen, ty dokaž také činy;
že miluješ ji z celé duše své,
a matka vlast' že nejen zdárné syny,
leč také zdárné dcery svými zve!

Výstavka ručních prací!

V neděli 29. května dopřáno nám bylo, podruhé již, sříti ovoce naší celoroční práce.
Druhá naše výstavka podala opětně důkaz, jak mnoho zmůže vytrvalá práce sdružená.
Laskavostí paní nadučitele Váci a výboru místní školní rady propůjčena nám místnost II. třídy.
Milý pohled byl na ladně uspořádanou výstavu – a oko marně se snažilo zřeklédnouti tolik krásy.
Pestré barvy zpracného vyšívání plochého i vysokého na stolních čtvercích, pokrývkách, zástěrkách střídaly se s barvou jemnou na protahování na tylu, sítovině, mezi tím opět celá řada těch ozdobných drobnůstek, kterými pilná ruka s nepatrnou výlohou dovede zpříjemniti pokojík sebe skromnější.
Prostředem řada stolů pokryta bělostným prádlem v provedení ne jen praktickém, ale rovně tak vkusném. Co však nejvíce poutalo oko návštěvníkův, byl „hanácký kout".
Krásné vzory národního vyšívání znovu a znovu

dalý nám tušiti, jakou drahou památku a dědictví nám naše pramatky odkázaly. Účinně vyjímal se mezi výšivkami okrášlený kolovrat s přeslicí.

Opravdová snaha byla zřejmá na každém předmětu.

Ne jen návštěvníci, ale i členky samé s uspokojením opouštěly místnost, a jistě, že mnohá ústa nám přála zdar.

O uspořádání, jak vkusné tak i pečlivé, nesou zásluhu ne jen všechny členky ale i páni studenti, kteří s nevšední ochotou byli nápomocni při upevňování předmětů.

Dej Bůh by snaha naše upřímná proniknla, a nesla ovoce i na dále!

Svatý Kopeček, v květnu 1910.

Slavnost uvítání léta!

Na návrh paní učitelové Kaksové uspořádán v neděli 5. července, první výlet nás t. r., pod jménem „Slavnost uvítání léta".

Postarala se však též o podrobné sestavení programu pro průvod, výlet a nacvičení tanců. Jel, že nevlídné, deštivé počasí nedovolilo rozvinouti slavnost tak, jak bylo určeno.

Použily jsme toliko nepatrného záblesku slunéčka na průvodu přes osadu, a pak slavnost — odbývána v místnosti pana Pejpánka.

Průvod sám malebně vypadal — všechny členky odění v krojích národních se šňarými junáky po boku — pak věnec rozkošných malých dítek, hochů i děvušek rovněž v kroji národním — v prostřed pak členka, Karenka Skřivánková pod nebesy z národních šátků, co královna léta.

Průvod uvaroval houf veselých panímámiček, které svou dobrou náladou přispěly na veselí všeobecném.

V místnosti rozproudila se živá zábava, kte-

ren

nemálo ožívili ochotní pánové: Spáčil, Štěpánek, Axmann, Obkreáčil,
kteří se dostavili co koncertní hudebníci a své nejnovější skladby přednesli.
Celná návštěva odškodnila nás za nepříjemný čas.

Svatý Kopeček, v červenci 1910.

Sůčastnění se slavností!

Odbor nás sůčastnil se korporativně a sice:

24/7. manifestační slavnosti odboru Olomouc. N. J. v Novosadech,
17/7. lesního výletu sboru dobrov. hasičů na Sv. Kopečku,
5/6. výletu Sokola Dolanského v Novosadech,
27/6. výletu kroužku Samot. Dívad. ochotníků v. Samot.,
21/8. cvičení Sokola Samotišského.

Veřejná čítárna!

S úmyslem nejčistším, v jedné své chvíli, kdy zalévána jest duše jedním vše uchvacujícím impulsem „dáti" — a hledá onu možnost „dáti", vznikla v nás ona idea založiti veřejnou čítárnu.

Umožniti každému trhati ovoce ducha! Snad uklame nás naše důvěra v provedení, snad nebude možno naší činnost rozvinouti v své míře, jak by jsme si přáli.
Jsme připraveni i na nepochopení ve věci tak podporování hodné, jakou jest čítárna pro lid.

Ale jistě, že, myšlenka taková již nezanikne, ať by narážela, na nezdar, neb na nepochopení — a byť by zdálo se, že rozhodně hrozí — vztýčí se jistě, by jsem tím blahodárněji se rozvinula.

Budeme muset v počátcích spokojiti se s úspěchem sebe menším — čas dokáže — že z malých, skromných začátků, největší — a nejjistější výsledky!

Budem odbírati několik listů politických, vzdělávacích - pokud finanční poměry naše nám dovolí.

Otevřena bude čítárna každou neděli a svátek od 10. do 12. hodin a od 2. do 4. v místnosti odboru našeho.

Na výzvě naší uvedena jsou významná slova:

„Užívejte dobrodiní tisku! Bleskem šíří se myšlénka po celém světě, jež dříve zůstávala majetkem vyvolených!".

Na Svatém Kopečku, 14 srpna 1910.

II. Výlet!

Druhý náš výlet dne 4. září nesl zase —
„Prodané nevěsty."
Však i tentokráte omeziti jsme se byly nuceny na místnost a na průvod. Vinu opět nesło ne-příznivé počasí.
Pestrý průvod sestaven byl a sice: v čele hudba — pak Ženich a Mařenka, (Pan Karel Obhrácil a členka Málinka Obhrácilová.) rodiče Mařenky, sousedé a sousedky, Kecal, (pan J. Spáčil) Vašek (pan Antonín Štěpánek) rodiče Vaškovi, Esmeralda, (členka Janinka Lachová) Komedianti, (pánové Karel Nětopil, Bedřich Obhrácil, Rich. Ausst) Dívky jako družice a ve ruce konci cikánky.
Dík všem účastníkům v této vzpomínce!
Večer uspořádány živé obrazy za přispění pana Menšíka a pana uč. Runtáka:
„Rozmysli se Mařenko", „Věrné naše milování,"
„Skupina Komediantů", „Proč bychom se netěšili."

Sv. Kopeček, v září 1910.

Divadelní představení –

„Otec" od A. Jiráska.

Dne 9. října 1910 podalo jsme našim příznivcům příležitost spatřiti dílo našeho znamenitého spisovatele A. Jiráska.
Přičiněním našeho zasloužilého režiséra pana Josefa Menšíka podali naši ochotníci v skutku procítěný obrázek duše lidu venkovského.

S nevšední ochotou přispěli nám pánové: p. Menšík, Štěpánek, Dostál, p. Franc Spáčil Aug. Spáčil, Povýšil, Aušt, Obhráčil a Smejkal, dále členky – Karenka Dostálová, Máňa Obhráčilová, Faninka Lachová.

Po divadle následovala taneční zábava.

Na Sv. Kopečku v říjnu 1910.

Divadelní představení -

„Modlitba na hřbitově"

Při málo kterém kusu podařilo se nám docíliti úspěchu tak skvělého jako při „Modlitbě na hřbitově." Hlas, svým napínavým a zádumčivým obsahem těsně přiléhá ku smutné náladě duševní – a při pečlivém nastudování zanechal u všech diváků hluboký dojem.
Návštěva nad míru výborně nepříznivému počasí byla překvapující.

Dík dlužno vysloviti zvláště panu Menšíkovi, pak pánům: A. Špačilovi, Fr. Špačilovi Štěpánkovi, Obhráčilovi, Gruntovi, Hlatochvílovi, pak členkám: M. Obhráčilové, M. Postálové, A. Hausmanové, Asemanové.

Na Sv. Kopečku v listopadu 1910.

Mikulášská nadílka! 8/12 1910

Bez peněz, bez podpory – jen s pevnou důvěrou v dobro věci, počaly jsme s letošní přípravou ku možnému provedení dětské nadílky.

Pokladní naše hotovost činila asi 20 korun a rozpočet byl učiněn asi na 80 až 90 korun.

A přece dnes, kdy v duši nám hrají rozradostněná očka té dětské drobotiny, jsme klidné a vědomí – že máme vše zaplaceno.

Práce, práce společná a obětavá nám pomohla. Blažený pocit vykonaného dobra budiž odměnou – Všem těm, kdož nám přispěli –

Na prvém místě dlužno uvésti: ženskému odboru Národní Jednoty na Svatém Kopečku za dar – 20 korun – Dále: panu Lachovi, panu Solcovi – panu Hausmanovi, panu Černému, paní Hausmanové – dík!

Snažné síly: pí Foltová, pí Penklová, sl. Anička Hausmanová, Axmanová, Obkrácilová, Pitrylová, sl. Sedláčková, Lachová, Doskálová.

Celkem podarováno: 14 kluků, 22 děvčat, darovány jsou: kalhoty, sukénky, vlněné šátky a punčochy. Všechny dítky pak podělovány: vánočkou a cukrovím.

Pořad byl následující:

Ve 4. hodiny dostavily se dítky pod vedením pana ředitele Vaci a pana uč. Gregora do sálu. Sl. Pištryková pronesla zahajovací řeč, ve které poukázala na význam dne Mikulášského, načež pak dítky zajely a pronesly poučivé nacvičené proslovy.

Živý obraz Svatého, a jeho andělíčků vnesl pak celé mikulášskou náladu do dětských srdcí.

Žel jen, že nemohly jsme dáti více, a tím ještě více radosti způsobiti. —

Nemile zdařile dopadl nám ——

„Mikulášky zábavný večírek,"

který kromě milého pobavení přispěl nám ku krytí výloh nadílky.

Již žertovný prosloy dovedl upraviti veselou náladu

Zdařilá scéna Mikulášská a rozdávání dárků ji ještě jen zvýšilo.
O žertovný program postarali se pánové r. Spáčil, Dostál, Štěpánek, Obkračil –
Pan učitel Gregor s jeho mile zladěným kvartetem zapěli několik vybraných písní – pan A. Štěpánek krásnou sólovou píseň „Hrob na poušti."
Smíšený sbor pod vedením pana učitele Gregora přispěl účině k rozmanitosti programu.

Jest upřímným přáním, by podobné večírky se častěji opakovaly.

Na Svatém Kopečku, v prosinci 1910.

1911.

29. ledna 1911.

Lesní pohádka!

Lesní pohádkou nazvaly jsme si letošní náš jarní ples. A ne neprávem, kam jen oko pohlédlo, — setkalo se s milou zelení jehličnatých našich lesů a se třpytem zlatých a stříbrných šišeček.
Jeviště tvořilo čerstvý háj plný dívčích květinek. Ples zahájen závojovým tancem, nacvičeným sl. M. Fialovou a Blanonce; ne jen tanec, ale i krásně sestavený živý obraz vyvolal zasloužený potlesk.
Ku zvýšení veselí přispěl nemálo číslový tanec, který docílil těch nejrůznějších dvojic.

K buffetu přispěly: Sl. Anninka Hausmanová se sl. M. Obračilovou vkusně a umělecky provedeným „perníkovou chaloupkou", která pak byla vydražena. Dále: pí Černá, pí Vacová, pí Foltová, pí Mutlová, sl. Ječminková, pí strážm. Černá, pí Lachová, pí Špačilová, sl Sedláčková, sl. Šustrylová.

Ku okrášlení sálu přispěli pan Axman a Obračil.

Divadelní představení

„Zápas o nevěstu" od Jos. Čelivy.

Dne 12. března sehrál odbor nás za pomoci občanských pánů ochotníků zdařilou frašku — „Zápas o nevěstu."

Nenuchající sály vyzývaného smíchu zpřesvědčily nás o plném úspěchu.

Panům: Správcům, Tesprůšilovi, Dostálovi Ascmanni, Štěpánkovi, Smejkalovým, Sruntovi, Obrácilů — tímto dík!

Na Svatém Kopečku, v březnu 1911.

Letní výlet.

Dne 9. července v neděli jasné jasno – kdy jakoby samo nebe odškodniti nás chtělo za loňský nezdar, odbýval se letní náš výlet pod názvem „Na družné skoravěnce." Již ranní průvod, který koulohrát učitelský dokázal v kmíže trochu dobré vůle a společné práce zvýmohl si u všech hostů plného uznání.

Družně zde nastoupena Haná, Slovácko i s hostem – Plzeňsko. Průvod čítal přes 50 účastníků.

Na ozdobeném výletním místě rozproudila se jarní zábava a veselí, které možno viděti jen tam, – kde malebné kroje zdají se nás unášeti zpět do starých, zlatých časů.

Skálo který výlet zdařil se nám tak dokonale, jako letošní.

Na Svatém Kopečku, 9. července 1911.

Divadelní představení

„Bujná krev" od Ferd. Olivy.

Dne 8. října sešlo se vše, co odboru našemu upřímně přeje, při znamenité Olivově veselohře „Bujná krev". A zavděčili jsme se obecenstvu předešlou jeho veselohrou „Zápas o nevěstu", — stalo se tak tentokrát v míře ještě větší.
Že velkou náklonnost v zdařilé provedení měli obětaví naši ochotníci s panem režisérem v čele, netřeba ani uváděti.

Na Svatém Kopečku, v říjnu 1911.

Divadelní představení

„Písmákova dcera" od F. R. Rutha.

Je máme co činiti při našich představeních s obecenstvem, které dovede autora jíž vystihnouti, přesvědčili jsme se při „Písmákové dceři."
Kus sám, který bohatým svým obsahem řaditi se může mezi velice cenné, sehrán byl s nadšením a porozuměním — a jak pozorně byl sledován, svědčilo nerušené napjetí mezi diváky — a neutichající potlesk po každém jednání.

Na Svatém Kopečku v listopadu 1911

Mikulášská nadílka!

8. prosince 1911

Všem lidem Bůh do nader srdce dal —
nechť byl žebrák to neb mocný král,
každý slyšel srdce svého sluk —
někdy přehlušen byl jeho zvuk
v hluku žití mocnějším snad hlasem,
aby později se vroucně ozval zas.
Na srdce vlož ruku — poslouchej co jeho hlas ti vypraví;
na jeho jdi zvukem — ne, kam kráčí davy,
cestou lásky vroucích nader vznětu
ukaž zlatou duši svoji světu.

Láska k trpícím nechť zachví se v tvé hrudi,
každý jí opět žádný! — žádný nevypudí —
Z chudých nejchudší — ho sirné malé dítě —
jež tak bez milosti osud stíhá krutě
to tvé lásky žádá, v slzách o ni prosí,
v hadřících se chvěje — nožičky má bosy,
z leskných očech dívá se i hlad.
Tomu svoji lásku musíš dáti! ———

„ At nedejte si to děti žádným vymluvit – že Sv. Mikuláše ve skutečnosti není –
Ba – ba tisíceletí on po zemi chodil, a choditi bude, dokud láska v srdcích lidských nevymizí –
Ba – je on zde i mezi námi – ale neviděn, nepoznán .....
... a kde najde on srdce laskavé, tam tiše půjde – a našeptává, kde upír bída a volá hlad!"

Čas dopřáno nám bylo spatřiti plátí v dětských očích nedočkavost – očekávání – radost – leč též žel Bohu i zklamání. Není možno setřiti bídu celan a trpký údol každého kdo dává – což na jedné straně vzbuzuje radost u obdarovaného – a na druhé straně nespokojenost u těch – kam štědrá ruka pomoc dáti nestačí.
Dík nebi, že dopřálo nám dáti toliko – bez starosti o peněžitou úhradu –
Rozdáleno bylo: 16 kalhot, 21 sukének, 2 celé dívčí šatečky, 16 šátků vlněných – pár něco punčoch – náprsníček a dvé párů botiček.
Šicí stroj – paní Foltová, pí Tichá pí Skalová – sl. Rumlíková, Kovářová, Hermanová, Hermanová, sl Jeřábková sl Kellnerová

Průvod podílky byl jako jiná léta. Prostor – pány učitele pěkně nacvičené písničky a zpěvy. Osvětlený zjev svatého, v zastoupení vždy obětavého pana p. Dostála.

Všem kdož nám vstřícným srdcem přispěli – budiž díky! ale pozvání přinášející dítě!

Večerní podílka pro „velké děti" – přinesla ne jen spoustu dárečků, ale i milého pobavení. Zdařilé výstupy přednesené členkami, pand páry: Špačilem, Dostálem, Obkračilem Šejnárem pand p. Smejkalu a Kubáčku – přispěly plnou měrou k veselí.

Na Sv. Kopečku v prosinci 1911.

1912.

„Masopustní veselí na naší Moravěnce!"

Proč bychom se netěšili, když nám pán Bůh zdraví dá – a trochu veselé nálady k tomu –
Znělo to letos veselím tak nenuceným a upřímným, usadilo se v zpuštěli Dvorany odkud volalo –
„Dej nám pan Bůh zdraví, v tom hanáckém kraji" – šaškovalo u dveří kde domlouvalo – „děvčuj te mládenci pod okny" – smálo se v očkách statných děv. „vich v nakrasaných rucháčích a nastrobených límcích
„Přijdi Janíčk zpremilený, zprijdi k nám"
sedělo na funiantsky naražením klobouckem kochů –
„Což pak je to za veselí, když tu ještě kamna celí!"
Veselo, veselo bylo to u nás!
Jak v pohádce, v naší milé české pohádce – zpruhy národního vyšívání obejímaly celou dvoranu, nenechávajíce místa pro nic cizího a nenašeho.
Rázovité kraslice tvořily okrasu oken, zavěšené na stuhách červeno modrých – hanácké šátky v malebných záhybech zdobily zrcadla a obrazy.
Hlam jen oko pohlédlo – spočívalo na drahém dědictví našem – Národ soké! Šátky – červené –

sukénice, vyšívané lajdičky a vesty, jablíčka, srdečka
v jednom směsu při kolébavé hudbě soused'ské!
– I na naše koláče zval slibný nápis „otvř tě naše
Hané – sů te bochte slané – sérem máslem.“ . . .
Vše tak milé, domácí – zpravé „doma“
Jisté, že všem účastníkům zůstane na dlouho příjemná
vzpomínka našeho plesu!

Sladinkým příspěvkem přispěly – paní Foltová, paní
Vacová, Obkráčilová, Lachová, Hansmanová, Přinyslov,
pan Menšík, pan Černý, sl. Jeřábková, pí Otáková.
Hanácké koláče zrobené u pí Hansmanové.
Ku obvláštění místnosti přispěli členkám svou pomocí
pan Ascmann a Obkráčil, a pan Smejkal.
Polanský zpěvovar přísp. 6 K. p. Jos. Auder 5 K.

Na Svatém Kopečku v únoru 1912.

Divadelní představení

„Divá Bára" upraveno dle Bož. Němcové.

24. března 1912 podal odbor náš nový důkaz celé veřejnosti, co zmůže společná práce.

Jelenox' do roku 1912 spadala památka 50. úmrtí Boženy Němcové, stanovil se odbor náš na tom, vzpomínkou třeba nepatrnou - oslaviti její památku, nám tak drahou!

A snad aspoň částečně se nám to podařilo.

Večer zahájen byl <u>předná</u>škou předsedovou o odboru - pak přečtěno na úvod Boženy Němcové, její ceny literární a význam v hnutí národním.

Pak následovala zdařilá hra dle stejnojmenné povídky „Divá Bára."

Výprava přepestrovala a souhra uchvátila každého.

Hlavní dík zaslouží pan režisér, pak představitelé hlavních úloh.

Menší zásluhu měl pan ředitel s kůry Váca za nastudování sborku. Všem dík!

III. výstavka ručních prací.

Dne 29. května, ukončen běh letošních večírků opět výstavkou a to výstavkou, která plně vedle sebe měla reprezentovati námahu.
Místnost školní, kde v večírky naše odbývány změněna jaro kouzlem víly v májovou vůni duše ženské duše. Smysl pro krásu, jas - čitelnost vanul z celkového pohledu, a jas odrážel se v každém díle majitelek ženského umění. Zastoupeny všechny odbory techniky - a ukázáno tím na velkou cenu těchto zimních kursů.

Na Svatém Hospečku 29/5 1912.

Květinová slavnost.

14. července zahlaholil les v upřímném smíchu veselé. Se zdarem zahly jsme opět na krajině národním – s přesvědčením, že se svém bodrém uspořádání mezi lidu obhodí.

Průvod čítal přes 50 účastníků. Alegorický alegorický vozíček celý okrášlen růžemi – v něm drobounká Mimička Stanislavova – vzbuzoval všeobecný zájem.

V lese připínány místo vstupenek plné růže – Občerstřovárna vyprazdněna s velkou přesí – krom obvyklých darů našich obdarných dám, pořízena malá kavárna – a na Kříže vzdán vonné vlastní prací a nákladem pořízené – Svobíce.

Celkový úspěch byl uspokojující.

Na Dr. Kopecku, 14. července 1912.

Divadelní představení

„Čertovo kvítko" napsal Ot. Hausen

29. září, zahájena byla zimní naše práce a to
činností na veselosti překypující veselohrou
„Čertovo kvítko"

Přáním úlohy výborně obsazení, vyučujícími po
rozmysl, jak vyšly z našich starých zlatých
časů, vše to dopomohlo k úplnému uspo-
kojení návštěvníků.

Sv. Klopeček, 29. září 1912

Divadelní představení

„Bezejmenná" – překlad z francouzského.

Poddávajíce se vážné náladě duševní, zahlédli jsme letos k dramatu vážnému a poprvé – také těžkému – jak soubrou, tak i obsazením.
A jen dík obětavé, a následování hodné práci režisérově – a péče pí. ochotníků, zdařilo se nám uvésti na scénu – možno i říci poprvé na malém jevišti – tento nádherný francouzský obraz.
Souhra byla dokonalá – a zaujala obecenstvo od začátku až do konce pozorností a napjatostí až překvapující.

Na Sv. Kopečku, 1. listopadu 1912

Mikulášská nadílka.

Ne tu chvále snad, mají opětně stále zde slovo
že v roku 1972 konala se obvyklá nadílka „z
chudých těm nejchudším“ –
Ne, ale má být jednou pozdější, až jí nýdorost
jiné vedení se odboru chopí, má být důkazem,
že jen vlastním přičiněním – bez podpory zvláštní –
a jen upřímným semknutím se – bylo nám
opět umožněno vykouzlit radostný zářivý úsvit v oku
mnoha, mnoha dětí.
A dokud odbor trvati bude – vždy ať jsme
tována je ona sladké povinnosti ženy – dávati
dávati dětem.
Ta povinnost stojí ženě nejblíže – !

Svatý Kopeček, v prosinci 1972.

Sylvestrovský večírek!

Smutné zprávy z bojiště - hromadné povolávání vojínů - zdržely nás k tomu, by vždy v pátek večerní zábavou mikulášskou i podílkou, v náhradu uspořádán byl večírek na Sylvestra - s podílkou dárečků novoročních.

Pestrý program, v čele výborná frašky - „Rozpustilé holky ve škole" rozjařil návštěvníky tou měrou - že úsměv do 1913 byl v náladě té nejrůžovější -.

Režie se zhostil pan Menšík s obvyklou ochotou a dobrým humorem - Za dobrý výsledek nutno děkovati pánům Spáčilům - panu Doležalovi, Semanovi, Kubáčkovi Lexhovi Nekopilovi - Za doprovod piana panu uč. Losíkovi -

Z čistého výtěžku zaslánо Matici školské 25 K.

V Hořicích 1912./1913.

1913.

Ples. 12. ledna -

Tanecek - kolébavá hudba - byla, je a bude dokud jará dívčí srdce tlouci budou, vždy mi-lou, milou chvilkou - a čistě užívání i hřejivou vzpomínkou roku vzdělejších.
Proto i letos, vzdor vážné dosud době, osvětlila se okna taneční síně - zvoucí každého, by v družném veselí zapomněl na chvilku trudu a starostí -
Jen jednoduchý věnec byl letošní náš „ples" - ale v upřímném veselí sešli se přátelé našeho odboru - odpadla bohužel všechna slavnostnost - a jest přáním, by zábavy naše staly se střediskem přátelství a družení.

— Na buffet v známé obětavosti přispěli — pan Černý - sl. Hansmanová, Lachová, Skalová Přibylíková, Večeřová, Foltová, Obrácelová Černová, Mrková, Poláčková a p. Petrů.

V. Kopeček 12. ledna 1913

Divadelní představení

Dědečkovy housle – napsal V. Rudolf

Dne 10. března 1913 sehrána byla odborem, za řízení pana obecního učitele a za spolupůsobení hostujících místních a z části samostatných pěvců ochotníků výborná hra Rudolfova, jejíž režii měl pan uč. Losík.

Ve Svatém Kopečku – 10. června 1913.

„Vaše, večírky"!

6. Dubna 1913 ukončeny po desáté již
ty milé naše večírky -
Za celou dlouhou dobu společné práce, staly
se dvakrát rváčé, se spolkem a pro dobro
sídlící člence -
Všem těm - kdož - pomocí - dobrou vůlí -
i hmotně, přispěli ku dílu záslužnému -
budiž tímto vzpomínka a dík nekynoucí!

Na Svatém Kopečku, 1913.

„Letní výlet"

2 července rozvířil v národních barvách naši vesničku. Žel jen, že spousty deště nedovolily odbývati slavnost naši v lese – a že omezili se nám byla na místnost krytou.

Program však připravený spíše pro les – a sice – národní tance, „Vrtená", „Sančůj sančůj", „Holubičíčka" dále „Královničky" – tančeny s úspěchem, a od pánů též plně oceněny.

Tance s obvyklou bezpříkladnou svědomitostí, našemu odboru úplně nadšený pan řídící Worca.

V kruzích účastnili se slavnosti všichni naši mladí příznivci – z nichž vyšiřte pan učitel Runtáček – pan Netopil, pan Pavýsil a pan Jurečka – s hanáckou kapelou nemálo přispěli k jinačnímu úspěchu.

Občerstvárna, která kromě vlastnoručních hanáckých koláčů vykazovala neobyklou spoustu laskavých darů – byla též výdatnou pomůckou ku krytí výloh.

Dary přispěli: paní Černá, pí Lachová, Hausmanová,
pí Foltová, pí z Kriegsfelder, pí Vacová,

Na Svatém Kopečku v červni 1913.

„Co činíš pro druhé,
to činíš pro sebe."

Mikulášská nadílka.

„Kdo člověkem, kdo nejvíc člověkem,
je nejvzdálenějším lidstva dělníkem;
čím víc kdo člověkem, tím přímější
své lidství čerpá z vlastní duše své;

Vesmírné duši takové, vždy vládne starý zákon vyjevuje:
Duch stále zjevuje se v nás,
a Láska, která duší duše jest
a žije v ní, je plně rozvíjí –
Bůh vyšlechtěním jest láska."

Na Sv. Kopečku, 8 prosince 1913

Divadelní představení

„Svátek na zkoušku" - Zadlužená rodina"

8/12 1913 -

K uhrazení výloh dělské podílky - uspořádán mikulášský večírek s obvyklým rozdělováním dárečků.

Místo pracného a namáhavého programu malých výstupů - sehrána stará a výborná veselohra, která svým vděčným obsahem úplně uspokojila.

Všem kdo přispěli „Zaplať Buh!"

Na Sk. Kopečku 8/12 1913.

1914.

Ples!

„V říši prince Karnevala"

Rok co rok, rozsypává Karneval s bujnou štědrostí ty hořící své květy bujného veselí a omamuje opojnou hudbou valčíku všechny ty, kdož vzdávají mu hold. A vždy, vždy tolikéž jich se najde, kteří v obět probdělou noc skladou mu k nohám.

Našel jich letos i u nás tolik, že radostí rozvlnil roln[illegible] své vždy vzrušeji a vzrušeji a stále víc a víc vlnil pohár veselí a nebylo jediných úst, kterým by jej nebyl vzdálil se rtům.

Snad ojedinělé, hostila dvorana, ten němý svědek naší vzrušení, radostí i strastí, tolik návštěvníků, jak letos - a teprve půlnoc umožnila volnější tanečky.

Však také výzdoba, kterou možno nazvati vzdušno-pohádkovou - sobě onu účast již sama pro sebe zaslouží. Věnce s ozdobným řetězím vzdělávalo se kříž na kříž - tvoříc oblouky a závěsy - všude kde se křížovalo, zastrnuté byly

jak zlaté mušky, barevné lampiony.
Květ střídal se s květem - barva s barvou.
Nejpočtněji vyjímalo se jeviště, upravené v
galerii, pěkný byl i japonský slunník, který
stínil mlsáníčko.

Nutno si připomenouti pestrost jednotlivých masek -
cikánky střídaly se jasnou barvou kroje děvčat
hanáckých - čínan - rozlomilé domino, šumicí
šampanské - ohnivý Španěl - hoch ze Slovácké
a mnoho jiných - dlužno i nezapomněti na děvče
holandské a modrou Esmeraldu.

Do ochutnávárny přispěli dobrotivostí dámy
všechny obvyklé příznivkyně -

Při dekoraci, ku které přispěl darováním
lampionů pan J. Ander a jak naše dámy
tak i děvenky výrobou květů, pomáhali
pánové - pan Ficky, Stěpánek, Špaček, Semanu
Tureček - Kubáček. Všem rádo přispěli - Díky!

Na Sv. Hopečku, 1914

Děkovatelní představení

Naší Turianti.

Sehráno bylo 22. března ve prospěch místního okrašlovacího spolku.

Na Svatém Kopečku 22/III 1914

V neděli Svatodušní, súčastnil se odboje Tvrčinového duc

19/VIII. 1914

Letní výlet.

19. tého července dovolilo sluníčko, by letní výlet mohl býti též lesním výletem, a vyvrácena tudíž úporná domněnka, že když má Včaska výlet, vždy prší.

Sluníčko, hudba, kroje - školáčé - vše bylo, co ku spořádanému výletu patří, jen však, že to vše nedovedlo rozehnati hrozivé mraky, které zatahují se na obloze politické - a které těsnivě skládou se do nitra každého jednotlivce.

Tím možno vysvětliti poměrně menší návštěvu jak obyčejně.

Vpodzim tomu však ukrácený výletky a něco čistého zůstalo.

Do ochutnávárny přispěly - paní Kolářová, pí Kriegsfeldová, pí Foltová, pí Savrsinová pí Aluckova, pí Příkrylová, pan B. Příkryl pí Komprdová, pí Králová

V lese obětavě pomáhala slečna Vočkalová.

Na Sv. Kopečku 19/VIII 1914.

31. prosince 1914.

29 červenec! Den všeobecné mobilisace –!

Výkřikem bolu a hrůzy zaznamenán
bude v dějinách den ten .....
A začátkem byl jen neustávajících slz.
Začátkem strachu o naše milé.
Začátkem neustálých obětí.

Znovu! kdy v obět všeobecnou bylo nám položiti i činnost,
naši milou činnost spolkovou – ota dlouho-li?

Bože osudů! co stanovenо nám?

Svatý Kopeček 31. prosince 1914–

1915.

1916

1917

1918

Skoro 4 léta bez práce - 4 léta starosti a strádání - Až letos oživila opět aspoň částečně naše činnost a sice Divadla - a v upomínku dlouhou budiž zde poznamenáno, že zásluhou mladé mužské generace - Pan František Berka - pan Alois Šesták! Oba tito mladistvý pracovníci postavili se v čelo celé řady dorůstající mládeže - a se vzornou obětavostí nabídli se, že pomohou zpět společné práci.

3/II zahájeno divadlo „Bezejmenným"

3/III sehrána „Sardina roba"

7/IV „Zápas v nevěstinci" a sice ve prospěch ochranovacího spolku -

2/VI „Jedenácté přikázání" v upomínku kladení základního kamene naší zlaté kapličky nad Vltavou.

6/X „Skaryša"

S největším sebeobětováním řídil všechna divadla pan Menšík - a v dík možno mu dáti jen ujištění, že celé okolí těší se vždy na divadlo na Kopečku.

Sv. Kopeček 18/I 1918.

Národ sobě.

Jsem pomník českého z mrtvých vstání,
slib dobrého příští.
Závist a zloba mne nerozdrtíšti,
má cesta byla bolestné dobývání.
Kamenem z Trocnova vklíněn je ve mně
husitský bojovný vzdor
z Blanického rytířská síla, z Hostýna posvátná víra,
vzlet z Radhoštských hor.

– – Zástupy putují ke mně, aby zde vždy
své duchovní svátky –

Všem, kteří dnes chystají mi věnec vavřínový
blažený úsměv dám, slib věrnosti potvrdím nový.

Divadlo: 2/III 1918

Její pastorkyňa.....

Opět sáhly jsme po dlouho vzpomínaném díle naší milé Preisové. Nejkrásnější jsou na jevišti její zdramatisované povídky. Duše lidu je v nich. Jak vděčné úlohy pro herce - jen poněkud mazlivé! I tentokrát vděčné oči diváků prozrazovaly jejich vděk za dobré podání. V úloze Kostelničky vynikla Maříenka Dostálová - která plně pochopila povahu hrdé a přece milující matky - Úlohy Štěfa a Laci byly rovně v dobrých rukou pánů Fr. Lorcha a L. Šeříka - zvláště poslednější - ne hrál - ale prožil, cítil jemnou duší Laci - tuze že prostava pronikavá byla živým pochopením. I menší úložky byly dobře sehrané - Pánové Turečck v úloze stárka, Štěpánek Ludeček v úloze rychtáře byli na svém místě.

Není možno nezmíniti se staříenky, sl. Štěpánky Smékalové která ne jen při tomto divadle ale i ku př. staříenku v starých, teskn v „Jarní písni" převezme tyto úlohy s veškerou vchodou - a znamenitě je podá.

Panu Menšíkovi jak vždy - Dík!

Divadlo

16/II a 20/II února 1919

„Jsohlavci"

Jen všestraně obětavosti a ochotě zdařilo se uvésti na naše jeviště výpravnou, historickou hru. Ale zdařilo se vše. Dvě nové proměny - žalář a salonek - spestřily výpravu - jen že dík okolnostem jsme byly nuceny hráti jen petrolejových lampách. Obleny věrně historické zapůjčila firma Bosnerova v Praze. - Úlohy obsazené velice dobře - na prvním místě pan Šenk v úloze Kozimy zůstane asi v dlouhé paměti všech návštěvníků malých i velkých — odušev ňuje on své role tak, že by bylo žádoucno, by všichni snažili se hráti mu podobně.
Ne méně dobrý byl pan Tomík Štěpánek v úloze Orkanovského pána - vkládá i on do svých rolí celé své umění.
Slavá Kozinová - Viktorky Turečkové byla podána nejlepším jejím snažením.
Všichni mladí hoši v menších úlohách hráli co nejlépe.

Všem aspoň v dlouho trvající vzpomínce vroucí Dík!

„Loutkové divadélko"

„Alešovo divadélko". Již od léta 1918 zpomalu chystaly jsme nářadí divadélka, které dnes stojí před námi uskutečněné - k vůli.
Náhoda, možno povrchně říci, vsunula nám myšlénku objednati sobě archy Kulis - Objednáno - místo archů nabídnulo nám nakladatelství hotové divadélko - a od nabídky - ke souhlasu výboru nebylo daleko - Objednáno „divadélko Alešovo zvětšené," objednány i loutky - první hercí dětských radostí. Máme tedy Skřholu, jeho paninámínku, Honzu, Anku, čarodějnici, Fausta, čerta, loupežníka, Krále, Krá„ lovnu, prince, princezny, pana Trance, rytíře - Kalupsinku, Aleše a Kašpárka. Drobolinky dosti. Máme i čtverý nábytíček - selské jizby dvě, rytířský sál a rokokový salonek - Pomalu vše připravováno. Velkou laskavostí pana říd. Vaci - dovoleno králi v místnosti školní, nechaly jsme zrobiti p. Smejkalem malé jeviště v délce školního stupně - asi 2½ m. vysoké - jest to jednoduchá kostra - která se převěsí plachtami a zdekoruje závěsy - Hotové vypadá velice pěkně - pro obecenstvo tajemné. Prostěradla zapůjčil též pan říd. Jevíštíčko loutkové umístěno na školním stolku.
11. /III 19 poprvé jsme se představily v loutkovém umění obecenstvu - ve hře - „Žádost kmotra Jahelky -"
Učenka sl. Tomíčka Axmanová ujala se „Kašpárka" ostatní personál

žákovskou sestavá vlčeneh : Pěkných, Hansmanové, Obrácílové - pana Asmana a pana řídícího. Anička Hansmanová dospěla ze všech vykonaných sil nejdále - neboť vyhrála nejméně dvě bonbony, což dosud se nezdařilo žádnému jinému. Ale doufáme že stanou se z nás zajímaví loukaři.

Divadélko dopadlo už na to, že bylo toho málo" ku velké spokojenosti malého publika. Ehá prý se hráti co nejdříve zpět.

- Chceme radost říditi v dětských očích, chceme na ně působiti -

Paní Beláčková nám propůjčila skříň na naše malé divadélko - kterou též máme dík panu řídícímu umístěnou ve třídě.

Muž Děti - často na shledanou!

Velikonoce 1919

V neděli velikonoční zazpívaly jsme naše večírky - zazpívaly ale slovy „ctěa shledanou"!
Teprve zazpívaly jsme je přátelskými, domácím pobavením se. Loutkové jeviště posloužilo i nám - jemně vzdekorované náručemi květů a zelení, činilo dojem tak rozťatulený, že věru je litovati, že nezůstalo zachycené v obrázku. Nejmladší členky, Berkova Anička, Žofíčka Renotière a Milada Kompradova utvořily tuto pohádku jara v naší milé školce.
Večírek zahájen předsedkyní - která několika slovy povzbudila členky ku další činnosti na základě vzorné sdružené práce - poděkovala všem, kdo přispěli jakkoliv ke udržování a uskutečňování večírkové práce a to na prvním místě panu přátelskému Vaňovi - který vždy tak ochotně přicházejí každé spolkové maze vstříc.
Pak ujal se slova pan přednící Vaňa - a poukázal na důležitost práce duševní i hmotné - práce vzdělavací - tak důležité vzláště v dnešní chaotické době - kdy jedině práce ať duševní ať hmotná, ale vždy jen prodivná - může upevniti základy naší české mladé republiky.
Na to sehrály mladé Slovenky veselou jednoaktovku „Vila Zázisí". Uplatnily se všechny velice dobře ve svých malých ale pěkných úložkách a jest jim přáním, aby všechny - Tonička Lachova, Růžena Slovářova - Vrša Šlepánkova, Líduška Dostálová, Vendulová - Justka Prášilová, Anička [illegible]

– Všechny ty Děvenky by pochopily důležitost a radost společné práce.

Na shledanou!

1./XI 1919

Divadlo

„Šenavská pila" od Dr. Čisleva.

Málo známý tento obraz ze života valašských se nám nad očekávání dobře ~~se~~ podati - jak herecky tak i ve scéně - Můžeme si upřímně přiznati - že — naše prostředky jsou také skromné - ba skromičké - že ale zdaří se nám snad vždy vytvořiti jeviště co nejvhodněji - Tak i tentokráte - Hospoda - les - jizba - však vkládáte les - Pan nadlesní daroval nám asi 25 stromků - a tak vhodně sestavené co do velikosti a zbarvení, pomocí starých kulis lesa - měli jsme les skutečný - a uznání vyvznelo v ten smysl - že třetí jednání bylo hotovou pohádkou -

Scény dovršitelů byly někdy poněkud hlučné - leč to nedá se na malém jevišti lépe upraviti.

Všichni hoši naši - až na nepatrnou výjimku - vyplatili se co nejlépe, Tonda Štěpánek v úloze fořta - p. A. Šeuk - Hedra - sehráli jak vždy - co nejprocítěnější všechny scény. Viktorka Tureckova podala znamenitou Stroblovou - rovněž i Otilie Netopilova vžila se do úlohy Běžky Anička Hausmanová - náš nový milý naposledy - ponáhala přes všechna úskalí.

Všem - hlavně panu Menšíkovi Díky!

30/11 1919

Vaše Večírky -

Vaše večírky - Děvušky - Vy ani nechápete plně význam těch dvou slov - snad dobře je Vám v teple jejich - ale vím, že nedovedete plně oceniti - čím by se Vám mohly státi.
Kdyby jste tak, jak Vaše předsedkyně - která Vám celou svou duši nese vstříc - která pro Vás chce býti dobrou - lepší - kdyby Jste tak, jak ona i trochu tepla své duše do těch večírků vložily - ach kdyby Jste -

Život jest boj a pochod stálý - jdi s nadšením a láskou a věř své síle - a čistá-li tvá duše - dojdeš cíle !

Jest to již tolik roků - co pamatuje mně, Vy duše dobré, zpracovávati a obdělávati úrodné lány - Vy milé členky výboru -
Anička Hansmanová - pracovnice tak nejistná - zůstane vždy - i když snad někdy - později - převezme práci její druhá - mladší síla - zůstane vždy vděčnou rádkyní a pomocnicí - Tetička Anička - která vždy jest ochotna, ač již sháněti divadlo - půjčovati kroje - choditi s prosíkem, urovnávat spory - a zpěvem ty často nevyzpytatelné hrdé mužské hlavičky - a jí věrně po boku stařiči Dostálová

a Máňa Obkračilová - Co ty tři mělo by se vlastně psáti „Tři" vejmou do všetavých svých rukou - tomu zdar předem zaručen. Zdar odboru - vyvážejí jim každou věc - a hájili jej budou zprdi všemu. Za každé divadlo - za každou zábavu jim odbor vděčí - a zas vedle nich ještě další dobré duše - členky - Paní Foltová - která - vždy odbor zavolá - vždy tak laskavě - s tichým úsměvem jde ku pomoci - ať to práce jaká koliv - - je zde dále Jonička Axmanová - která vrláště se ujala loutkového divadla a celení nadstavidi noci, aby šila a zříďila co třeba - a nechá každé práce - volá-li ji - Hasýpárem -
Dále se starších členek Viktorka Tuvačkova - duše zábavního odboru, která vždy převezme káda - a se za em práci jí poděkování - Vy všechny s Vaší láskou vracejte a pomáhejte mě dále - odkud pracovati mě; 11 - práce Vaše bude vzpruhou děvenkám mladším - které ještě tůj zde v knize upomínek budou státi.
Právě letos ve vzpaměnku píší jména členek zasloužilých a vděčné vzpomínání všech, kdo jakým koliv způsobem nám pomáhají - protože - jest nám třeba té vnější pomoci - tříští - ne dosud ne - ale naráží se na nás celek s mnohých stran - Jest to nově zřízený odbor „Sokola" který Dělí se s námi o členky ty nejmladší - a které z večírku spěchají do cvičení - ještě že dík panu starostovi Dru Polákovi - odloženy jsou cvičné jejich hodiny na dobu večerní. ... Dále však jest zde strana lidová za mužských sil P Ludvíka - P Arnošta - která zdá se, neumí respektovati práci tolika let - práci tak nenáročnou, jak jest naše - a přebírá neb přibírá do rovnež nově vzkříšivšího se „členářského spolku i ty méně silné naše důstky - Život jest boj ....

Vy drahé členky výboru – Vy všechny, které dovedete oceniti práci naši společnou – milujte svůj společek – tím milujete se navzájem – a kde Láska společná – tam Bůh a Jeho požehnání – „A čistá-li tvá duše – dojdeš cíle."

Večírky jsou zahájeny – a vzdor tomu, že není uhlí – sedíme přec u teplouchých kamen – a třeba, že není petroleje – svítíme karbidem – Lampy vždy napůjčí – Anička Hausmanová – Mařa Doslálová – Máňa Obkračilová, a spolková matička paní Fr. Špůrnylová – Máme teplo – máme světlo – a dej Bůh ať vbé máme i v dušich.

Zdar všem dobré vůle!

1920

11./I. 20

Ples – „Naše barva červená a bílá"

Ples „Vlasty" nezaučený – mírný – úplně v předválečném duchu – Každý jemnější cítící – děsí se dnešních zábav našeho venkova – nade v místnostech, Kouřem naplněných – mnutají se v divoké směsici uhřátá těla v ovzduší ještě kroznějším – Již v předposlední výborové před Kateřinským večeřkem jednalo se o to, jak čeliti takovým „zábavám" – A již „Kateřinská" byla slušným večeřkem – a náš ples opravdu pěkným plesem. Jěl že holové proudy deště navodily cestu tak mnohým mládencům – tak že naše nejmladší marně vyhlédaly svá potěšení – Výdaje deště však – pěkný čistý výnos 520.– Korun odvděčil naší práci. Dekorace – v barvě červené a bílé – proměnila sál v opravdu plesovou místnost. Do nejladněji vplatňovaly se věnečky na oknech – spojené přes bílé záclony červenou stuhou – Věnečky byly ozdobené vždy z polovice červené polovice – bílé. Také pod každým zrcadlem – obrazem – věnečeček. Pro buffet zapůjčila paní Štěpánková část Kuchyně – se které utvořena byla pomocí záclon a závěsů oddělená místnost, kam každý rád došel sobě pro pamlsek a stupečku – —— Jistě každý rád vzpomene na ples „Vlasty" – aspoň každý rád neví, jak úrkostlivě jsme sledovaly skrovné světlo večerní – že není žádného karbidu – a teprve v odpoledne členky po celém Kopečku žádaly o kilo neb dvě. – Při pletení věnečku pomáhaly všechny mladé děvenky – Jeníčka Sachova, Milada –

Kompsrolova, Milča Netopilova, Maříenka Netopilová, Malča Lazarova, Jrča Štěpánkova, Justa Prášilová, Růžena Vinklerova, Anička Androva, Ludiška Dostálová Maříenka Nemudilová -

Též i byly činné při úpravě taneční místnosti - Při upevňování dekorací pomáhal pan Robert Axman - sl. Janička Axmanová paní Anička Tichá, Maříenka Skřivánková - a všechny členky výboru. Vstupenky - utvořila paní Tichá.

Do buffetu zaslaly sladké dárečky - : paní E. Poláková, paní Soucková, paní Staroštíková, paní Berková, paní Foltová paní Fr. Příkrylová, paní Andrová, paní Lachová, paní Vinklerová p. Teichmanová, paní J. Smajzrová, paní Vácová, Marii Dostálová Mauku na koláče darovala paní Kriegsfeldová - a Anička Hausmanová celou přípravu. Máňa Obzvářilová zvobila náramnou oblouskovou dopku - a darovala ji na vydražování - Marie Johnová krabičku z cigaret na vydražování.

Dlužno se ještě zmíniti o pozvošných věnečkách za volence - Mnoho jmen zde uvedených svědčí o tom, že mnoho dobrých duší pomáhalo - Vnitřní zaspokojení buď díkem všem!

V lednu 1920 -

22. února 1920.

„Divá Bára" dle Boženy Němcové.

Často vzpomínáno bylo na první provedení „Divé Báry" tak, že na ukončení masopustu sehrály jsme ji ve zdařilém provedení po druhé. Obsazení úloh bylo dle možnosti ponecháno jako poprvé. Výtečná dvojice pan správce a pan Šrámo, dále trojice muzikantů sehráli své úlohy výborně, což projevoval neustálý vděčný smích.

Němému dobře sehrána byla trojice s Báry – a zejména znamenitě vhostila se své úlohy Bára – která svou prostodušností a upřímnou přítulností a zarovněn svěžestí vynikala.

Sbory nacvičené panem učitelem Látalem mile ožívily scény.

Všem, na prvém místě panu Menšíkovi srdečný dík!

V Kopečku, 1. února 1920.

18. července 1920.

Letní výlet –

na návsi u „Svatého Jána"! Výletiště obvyklé pokazila nám pro letošní létu stavba nové silnice do Rači, Kova – tak že nezbývalo než ohlédnouti se po místě příhodném jinde – a výsledek dvou výborných byl, že sanučiti se bude u sv. Jána. Před okny myslivny upraven v patu tvaří pěkný obdélník – ohraničen stožáry – pomocí pánů Tichého, p. Kováře a p. Obkračila. Výletiště bylo čistě umeteno – nastavěny lavice, na čtvrtku na proti škole ohraničen místo pro buffet. Celé místo působilo pěknýjm svátečnímdojmem – nebe bylo příznivé – hudba znamenitá – lec žel, že návsteva ani nálada neodpovídala očekávání. Výlety v okolí uškodily – Celá slavnost měla více ráz promenádního koncertu než – tanečníhoc výletu. Jen to však večer byla pěkná – veselá zábava, které neuškodil ani nemilý výstup několika zvrhlých mladíků, kteří chtěli zábavu pokaziti. Děkujem tímto panu poštmistrovi Kompredovi, který vhodnými slovy poukázal na tak smutné úkazky mizkosti a povzbudil ku sebeúctě a kázni tak nutné v naší republice. Výtěžek slavnosti byl plně uspokojující, na co ovšem v prvé řadě nutno děkovati všem stálým příznivcům – Srdečné díky zaslouží: paní Vacová za dar 10, pí Berková 20, slečna Haluzova 10 Korun; Cukrové darovali: pan Pospíšil, p. Kovář, pí. Solcová, pí Johnová, sl. Doslálová, sl. Obkračilová,

sl. Hausmanová, pí. Příhrylová, pí Skálová, pí Foltová pí Andrová, mouku darovala, pí. Kriegsfeldová, sl. Hanzová pí. Vaňkřová, pí. Svajdrová, sl. Lachova, a pí Kudelová, mléko; pí Kriegsfeldová, sl. Acmanová, pí Teichmanová, pí Spášilová, sl. Bočkalová, sl. Šípová, sl. Andrová, sl Lachová, krávu: paní Spášilová, másło: sl Lachová sádlo: pí poštmistrová, vajíčka: pí poštmistrová a sl. Acmanová. pomníková svíčka: sl. Acmanová. likéru: pan Černý a láhev vína pí. Slavíčková.

Kola štěstí obětavě se ujala pí Tichá a její mužíček. Všem, všem mnohý dík! Jest nesporno, že klavír Buffet přispěl k příjemnému vyžití a to na prvním místě výborná koláčů, které jsme, jako vždy, snědly si vychutnaly u paní Hausmanové. — Všichni pořídili nám tentokráte tak mile ustrojc, že si zaslouží — plné naší vděčnosti. —

Svatý Kopeček, 20/III 1920.

31. října 1920

Divadlo:

Mrak.

od Scheinpfluga.

„Nad jejich mladým osením vznesl se náhle černý mrak – a oni v něm vidí pouze oheň a led – a nepřipouští možnost přírodní příhody." Tak krásnou větou vystihnul spisovatel duševní život malé rodinky, rodinky tak často se opakující – malých osobních zájmů – bojící se otevříti srdce ztracenému a opět nabytému synu, který dvanáct roků snil a žil jen touhou po novém životě – po smíření své viny.

Život duší, jak stále jeví se pozornému pozorovateli v okolním světě – předvedl nám spisovatel několika momenty v životě několika lidí. Obecenstvo vděčně obraz tento přijalo – svědčilo o tom ticho mrazivá chrámové a zadržované výkyky.

Pan Meušík správně ocenil význam této dobré hry – a podařilo se mu, jak málo kdy snad, nacvičiti kus v duchu spisovatele. Do nejmenších podrobností vystihoval jednotlivé charaktery a snažil se své porozumění vložiti do hry účinkujících.

Sedum účinkujících bylo sedum samostatných obrazů – Všichni hráli – ba prožívali své úlohy celou duší – a bylo by přáním v zájmu spolku a v zájmu osobním, by hrálo se tak vždy.

„Matka" slečny Doslálové byla výborně vystižena v její lásce ku všem dětem – tak i sobeckost a sledování pouze svých zájmů u Jule – sl. Otilie Netopilové – týtéž sobecké zájmy vystihla přímo znamenitě sl. Marií Netopilova v úloze Klárky.

Pan Lojzík Šenk úlohou Karla podal životně obraz mladíka nadšených ideálů - puchajícího vřasa při první lásce - až konečně láska a věrnost Hanky - hluboké to duše - přivede ho k poznání pravé podstaty člověka.

Dík patří i paním Gust. Spáčilovi a Jeníkovi Lachovému za dobré propracování svých úloh.

Domácí kapelu sestavili pan učitel Lášal a Buntáč.

Dík všem!

V říjnu 1920.

Divadlo: 5/XII. 1920

„Lázeňská víla"
od Skružného.

Při mikulášském večírku sehrána tato dobrá a vděčná veselohra, v níž roztomilý obrázek tvořila doktorka slečinky Netopilové.

Večírek se vydařil. Dobrou náladu zvýšila spousta dárečků.

Režii měl pan Menšík — Mikoláše pan Létal.

Všem dík!

V Sprosimi 1920.

1921.

Valná hromada 6. února 1921.

Vedle okamžiků liché radosti, kterou vyžínání pouze nezištná práce - práce obětavá a proto radostná - nechť zaznamenáno zde stojí i den - který přinesl - té - které práci spolkovou svým životem své - tolik trpkosti a tolik bolu, že zhořkl jí život ten drahý spolkový na dlouho. — Jak vábila před dvěma těmi lety - ty nadějné dívčí hlavičky - ten dorost - ve který skládala lepší příští! Každou jednotlivou vinula vlídným slovem k sobě - místečko jí chránila ve své duši. Vpřímně - upřímně - každým dechem - — A den 6. února - sežehl v duši její všechny ty saxenice - ledovým dechem, vál jí v srdce - nevděk - nevděk - a to za chvíli na to - kdy zvala zase a zase k sobě dívenky - sokolky - které mají ve svém štítu heslo čestství.

Dík Vám pane řídící - Vy ladíčku máš - hlasivky Vaše sbíhají se prací - Vaše srdce vladí s porozuměním - Vy dovedl jste chápati - jak bolí, když za lásku kamenem se nám vrací - a ti - kteří staví se na stranu nevděku - jsou lidé cizí - lidé kteří nezmají lásky - nezmají.

Divadlo. 20. února 1921

Svodnice.

od Skružného.

Obrázek vroucí lásky – obrázek lásky obětavé až k smrti vedoucí.
Obecenstvo naše přineslo práci naší porozumění – vděčně přijalo ty opravdu milé obrázky – milé a dojemné. Svodnice promluvila k srdcím všech. Hra byla sehrána jak málo kdy – a doplněna byla vhodnou dekorací.

Kéž můžeme zaznamenati podobných večerů více.

V únoru 1921.

17./IX. 1921.

Pohlédneme-li zpět - nevidíme krom málo jiskřivé snad větší vykonané práce. Mezery - práce nevykonaná jest za létem 21. Proč? - bez místnosti spolkové stojíme. Ach kdyby byl pouze Bůh katolických kněží - mohly bychom se domnívati, že jest to nejtěžším trestem - vymodlenou věcí - za zpečetění, který spočívá v tom, že zůstaly jsme tím, co jsme. Ne - jest Bůh - Bůh nás všech - který žije v nás láskou k Dobru - který nás nechá žíti nadějí - že jest Otcem všech, kdož chtí Dobro - „Co kdo činí - sobě činí." Nesejete vy - kteří vyprostředňujíky Jeho chcete býti - nesejete Jeho lásku - živíte v lidu nenávist. Božské zákony hlásáte - leč zákony tyto svým jednáním nedokládáte. - Jsme-li jsme se běhu doby - vyčkáme bez hněvu a nenávisti, až opět přejde doba zlá - ba nemožno snad ani nazvati ji zlou - doba přechodná, mitná i když nám nepřijemná. — Taneční vínky pořádati není naším úkolem - a divadla - ta pěkná naše divadla - přijdou opět na řadu - bude-li jen vnitřní svornost - a vytrváme-li.

Večírky naše zimní zakončily jsme besídkou - při které, krom recitací, zahrána byla jednovara.

„Sjíme se zlatou hvězdou na čele" Svěží tato hra, sehraná pouze členkami - byla s povděkem přijata - jest jen, že onen srdečný tón - který jiná léta nás tak mile zaujal - od onoho bolestného rozladění při volbách opět ještě nezavládal. A jest není ho dosud - mladší členky, „sokolky" obávají se snad, že utrpěly by na své samostatnosti - kdyby spíšily v radostné spolupráci se členkám - starším sestrám v Národní Jednotě. Mluví v nich dosud - na nic se neohlížející se mládí - které razí si svou vlastní cestu - až jednou později poznají, že — ovšem se Bohu - li směřují jejich cesty, - že přísinky jejích setkají se s těmi našimi.

—

A tak kružný onen pták nesváru a nesnášenlivosti vznášel se přes celé léto nad námi - brzy tě - brzy oné spouštěl v neklidná srdce semínka hlohy - a zdálo se, že vyklíčí - leč ne - Bohu, ku kterému spějem, přemohlo - a vždy přemůže sílu zlé - uklidní slušě a pozehná srdcím v nové práci.

— Dne srpna sešly jsme se pak opět a sice při přednášce, konané v upomínku mučedníka národního Karla Havlíčka Borovského.

Předmluvil pan Josef Ascman, učitel hy. J. Andra v Olomouci.

Dne 28/9 1921. udíly jsme památku mistra Aloise Jiráska - schránkou loutkové jeho hry „Jan Johanes" Jest na místě, že vzpomenuto hry této v památníku - poněvadž obtížná tato pohádka provedena byla vzorně a s láskou. Hlavní zásluha patří milému přátelskému loutkářskému odboru, panu Karlu Svolinskému - který několik dnů svých skromných prázdnin věnoval k pohádkové úpravě dekorací - a vytvořil opravdu pohádku. Nezištnému - milému hochu budiž tímto upřímný dík - budiž mu další cesta posvěcována.

Při hře panovál dále pan Volker hudbou na housle i mluvou - pan předčí Vlasa, který odmítnul i veškerý dík, pravě - „Jen budete děkovat - uvažte tím jen, že nečítáte mne s Vámi." Dále pan učitel Látal který jediný - na prvé pořádání přináší nám pomoc - a který na díla veliká nečítá ba mu umírá. - Hlas volající mu živeň na nás.

Technicky - patří zásluha za pěkné provedení slečnám Aničce Hausmanové - Toničce Ascmanové a Haničce Obrtáčilové - Režii měla sl. Maruška Postálová. K pomocnicím neúnavným patří dále paní Justa Šeltová, Viktorka Jurečková a Sidinka Postálová.

Všem tiché uspokojení vykonané - radostné práce!

Divadlo 11. prosince 1921

„Sýkorka strýce Tobiáše"

Roztomilá tato hra byla sehrána svižně a s chutí. Pěkné úložky byly dobře rozdány a proto i dobře sehrány. Maříenka Netopilová vytvořila milounké naivní kotě, k čemuž přispěl znamenitý její spoluhráč pan Lojzík Šeřík. Všichni dostáli svým úkolům v plné míře.

Svatý Kopeček, dne 11. prosince 1921.

1922.

Divadlo. 19/II. 1922

„Hanzelinova kometa."

od F. Strunského.

Sněhuvá s obavou sáhly jsme k této výborné veselohře, ale již zkoušky dokazovaly, jaká zbytečnou naše obava. Otakarenka Větopilova vystupovala v různé úloze a právě proto nebyli jsme jisté, jak naše obecenstvo novinku tuto přijme ——— a přijalo ji s nadšením a plným oceněním. Otakarenka Větopilova byla tak rozkosným obrázkem, že každý se těšil na opětné objevení její se na scéně. Partner její pan Šeřík co Hanzelin dokázal opět, jak těší ho divadlo, a s jakou chutí studuje různé úlohy.

Není možno nezmíniti se o naší Viktorce Jurečkové, které úlohy veselohereních hospodyněk tolik sluší, a které ona dovede vždy tak dobře podat. Ostatní všechny ostatní úlohy byly svižné a s chutí zahrány.

Svatý Kopeček, dne 20/II. 1922.

Svatý Kopeček – v den Svatého Josefa 1922.

19. březen bývá nám vždy milým proto, že můžeme projeviti svá přání divadlu, o nás odbor tolik zasloužilých mužů. Jan Josef Menšík, náš milý režisér, který již tolik roků nezištně nám řídí divadla – který tak dovede se vžíti do děje každého kusu a kterému nejlepším dílem bývá vedle souhry a porozumění obecenstva – přejeme mu upřímně, by do pozdního stáří udržel si svůj humor – svou chuť k veřejné práci – a aby tato byla mu vždy ozvěnění – jak každá nezištná práce veřejná vůbec.

Jan řídící Vaca, jest druhým, kterému jsme zavděčiti chtěli nejupřímnějším – neboť byl on nám přítelem tak dobrým – rádcem v každé tísni, pomocníkem v každé práci – že letoší jeho jmeniny – poslední mezi námi – přinášejí nám ne radost, že můžeme mu srdečným přáním naší vděčnost projeviti – nýbrž jen předtuchu brzkého smutného rozloučení.

V upomínku mu darované Kraškovo „Jemno" nechť ukrutí vždy milou upomínku na naší společnou práci.

Milý, milý pane řídící – nezapomeneme nikdy na Vás!

Divadlo — Dne 2. dubna 1922.

„V nížině."

Angel Guimerá.

Konečně — „Nížina" — s triumfem můžeme zde poznačiti zdařilé dějě — o kterém jsme slyšívaly tolik zvěstí — na který jsme se těšily — a o provedení jeho tolik pochybovaly. První zásluha o provedení vůbec, patří Marence Postálové, která při „Šeredínském Heraldu" připomenula panu Fr. X. Šemorovi jeho před rokem projevenou touhu po zdařilé „Nížině." Jan Šemora reagoval — a my počaly vážně s přípravou. Nebylo to tak snadné — a bylo nám přeslechnouti nejrůznější mínění — o neporozumění — o nezajímavosti hry a t. d. Jest bohužel smutným u nás dosud zjevem, že se přikládá tak málo důležitosti výchovným vážným kusům, a že tak vyvádíme se úroveň našeho obecenstva — Co jsou veselohry: „plevy" — strava která nehýří, ale též nesytí — Oceňujeme dobré pobavení — smích — ale vedle toho nedáme si nikdy vzíti důležitost dobrých her.

Ach ty krouhky — zase musíme se s opravdovým dětem zmíniti o snaze pana Chleuščka, snitkovati do děje — učiniti herecům příslušné jejich úlohy — a objasniti zcela správně.

Vzdor všem špatným předpovědím - zdařilo se nám
sehrát kus tak, že zůstane na dlouho lidem v dobré
vzpomínce. Manelich, pan Berka, zůstane i nám ne-
zapomenutelným. Jeknýž ten bůh podal svého prostého
pastýře - to nevinné dítě hor tak mile - tak prostě - celá
jeho hra byla tak procítěna - podána celou duší a
nadšením pro krásnou věc - že jsme mu jen a jen vděčné. —
Sebastian pana Šeubka byl tak živelný a procítěný,
jako vždy. Pan učitel Šátal, vžil se rovněž do úlohy
své tak věrně, že nemohly jsme lepšího představitele
voliti. O Anni Marenky Netopilové - co psáti - než
že byla jejím nejlepším výkonem snad vůbec. Zlaté
děcko - roztomilé tak přirozené bez nejmenšího přídechu
koketerie - kéž by tak zůstala i ve skutečnosti hodně dlouho.
Marenka Jurečková, Otilka Netopilová, pan Jeníka Šeichl
pan Hynek Jurečka tvořili krásné pozadí děje - a dokázali
co možno učiniti z malých, a přec tak nutných úloh ček
A Marta -- byla podána tak, jak to jen její představitelka
dovedla - Výkon její nechť ocení ti, kdož se na ni pamatují.

Úprava jeviště byla taková, jak to dokáže pouze
„Ženský odbor Národní Jednoty" - kde se členky řádu
podrobí upřímnému vedení a kde jsou o tomto upřímném
vedení snad již přesvědčeny.

Vaše večírky –

jsme uvonìly v nedìli, dne 22 dubna – Krásnó to bylo, veselé to bylo – ale dlouho to trvalo, zrùd ráno hodin – Aby to pìkné a veselé bylo, o to jsme se pøièinily a že dlouho to trvalo, na to my nemùžeme – Okøsto ve 4 hodiny byl kaèátek, kdy nepøirozeným otrocnostem mnohospolkovým, až v pùl šesté a proto to dele trvalo – Školu jsme si vyzdobily již hned ráno a krásnì, jako vždy – jen že cos jsme dlouho nemìly upravovaného, byl bocní stùl jako hold vsem presidentùm – Trapovy, Rudlovy, Zelen – a náhradový Roubek byl stavìn. Marianka Cudalova, Mariánka Vereitchová, Božkuška Strùhanpová nesou hlavní následku o výzdobu školy – Zelen nám obstarala Sonièka Axmanová. – Program zahájen prostìrem pøednášky. Karmavila nìkolika slovy význam kulturní práce – porozumání a dùležitost této práce. Komùžeme žíti pouze pracovními všedními dni – musíme mìti i práci dni váleènich, a to jest vyznámná práce pro celek pro dobro! – – a skonèila krátce slovy „a na konec zbývá mi smutná a smutná povinnost zároveò, poslechnouti našemu milému dlouholetému pøíteli panu Vaòkovi, za všechno jeho pøátelství – jsme v pozdé dobì

a hlavně za jeho pochopení pro práci naši, které nám ustříc nepřinese snad již žádný víc. Přejeme Vám, byl užil jste krásného odpočinku v klidu - s vědomím dobrého setsévače - který nepátrá, kam zrna vypadnou, ale ví, že sémě jeho bylo dobré a že hlatá úroda vzejde. Zaplať Vám Bůh za vše!"

Pan předsed ujistil nás, že bude vždy rád na nás vzpomínati -- Přejem si toho.

Po proslovu — —

Anička Hausmanova, Marenka Gostálová, Fanička Ackmanová - Vikelýrka Turečkova - Děkuji Vám drahé vy duše - děkuji za uznání za lásku Vaši. Chtěla bych pro Vás - pro všechny učiniti mnohem více, jen za laskavý pohled - ocenění liché - bez veřejných projevů.

- Tedy : 1.) Prolog -

2.) Melodram „Stará a nová báje" přednesla vroucně Boženka Selfusová, doprovázel pan př. Pouzar.

3.) Recitace „Výšeň na Blatě." Sl. Bělácková

4.) Hra „Doktorka Perlenpepenová" sehrály naše malé děvčičky rozkošně a s chutí.

5.) Recitace – „Strýčka otěsisi" Libuška Poláková.
6.) Hra „Přeháňky"
7.) Hra „Rozpustilé holky ve škole"

Při obou hrách účinkovaly všechny naše veselé děvuška: Melopilovy, Dvořáková, Průhonpová, Lachová, Vemolilová Králová, Šípová, Šmerkovy, Švestkovy, Štěpánková, Hopecká

Mužské úlohy zehrály sestřičky Melopilovy – Štěpánková Hopecká – a možno říci – kdyby nebyly tak šikovné vším děvuškám, že by z nich byly vortomulí hoši. Hry byly pěkné a což víc – veselé – veselé!

Návštěva byla nad očekávání – plná škola.

Mix všem „Na shledanou" ve vzájemné shodě – pevné spolupráci a lásce!

Červenec 1922.

Vaše nové jeviště!!

A jaké jeviště! Hotové pohádky nám předvádělo před naše užaslé zraky, dne 14. června 1922, pan Suchánek. 14.7. předal nám naše nové jeviště. Jolik roků jsme pouze o tom hovořili, výtky o nedokonalosti starého je viště přijímali, a těšili se společně, že snad zvrce dožijem se nových dvou zpromění a sice salonka a parku.
A dnes máme: zproměnu lesa - les ve kterém možno bloudit, les, les a zas les, stromy staré, které nesou stopy sta roků - a mezi zas vedle silné bělokoré břízky - mezi kim staré pařezy které zvou se odpočinku - a ten zadní les, tak hluboko vede cestička středem, daleko, daleko vede pod fialovým nádechem do tajemného šera.
Máme pohádkový park - zadní výhled na hladinu jezera vřeřeného stromovím, po levé straně náladový zámeček. To všechno se dá teď vytvořit!
Vidíme dále pěknou náves s kostelíčkem uprostřed -, kolem vede cesta daleko do kraje - selva dohledneš - a ty pěkné dostkové chaloupky v předu a po boku.
K tomu všemu druží se klenutý žalář - který však nám bude spíše sloužiti za starou zámeckou síň.
Teď ještě ty různé pokoje, salon ale francouzského

vzoru - spousta různých přístavků, jako: stromoví, křoví, zídky, pařez, mlýnské kolo, hrb, kamna, květinové keře, a t d.
Ideální, malé ale hezounké jevíšťátko, a dokonce i zkušebiště.

Mnoho to stojí, na naše skromné poměry mnoho, ale dá Bůh, že svornou prací brzy dluh splatíme. Jen svornosti třeba, lásky ku práci společné!

Vděčně děkujeme panu Mensíkovi za velkou jeho účast, a radu při každé příležitosti. Stará se o celé zařízení, vyjednává vše, jako kdyby staral se o záležitost svou, a snad právem můžeme říci, že k uskutečnění nového jeviště přispěl na prvním místě nezištný jeho slib, že nejen nám nejen jeviště zřídil, ale též zaplatil.

Děkujeme mu upřímně!

Děkujeme i panu přísedícímu, kterému taktéž zásluha přísluší a který nehleděl ani v pravo ani v levo - a přimlouval se za důkladnou, odbornou opravu. Přítelem dobrým nám byl vždy - a přejeme si, aby jím nám zůstal na dále.

Všem kdo nám přispěli, Děkujem - a na konec - panu Suchánkovi, který za cenu opravdu výjimečně

měrnou, tak pilně, jak svědomitě - nám jeviště upravil.

Svatý Kopeček, v červenci 1922.

16./VIII 1922.

„Svatba na moravské dědině."

Pršelo! Lilo! Jak začalo pršet v sobotu večer při vá-
ní bryčeček, tak pršelo celičkou neděli - a jak! Nálada
všech byla přímo hrůzná - a jak by ne! Koláče, výborné
jakosti napečeny, rybičky uvařené, (však Růženka Králová
s Boženkou Průchaufovou z mokrdy do míst rovně šly ved zahra-
níčka z Volan,) zvon s vbrovitým, děsivým probodeným
srdcem, připraven cylindr půl metru vysoký, ulepený, bába
oblečená, ne zkrátka všechno nachystané a déšť nemeškával.
Po třetí hodině došli hudebníci; jak jsme si přáli, aby vůbec
nepřišli! - a přec - vzdor děsi - začal se sál plnit víc a
víc - zvon počal s přičiněním policajtů, páni Ponyšilových
fungovat - i bába s panem Lérerem na zádech nakájila
svou procházku a pouťová nálada byla vzdor všemu nepoho-
dě zde. Žádný by nebyl tvoufal, že v takový den by
bylo možno něco vyteřit - a přec „Vlasta" nedoplácela -

ba naopak, přízeň našich nás neopustila - přes 1100 Kč bylo čistého. Zaplať Bůh!

Na prvém místě ovšem nutno poznamenati, že schůze návrna byla znamenitě vypravena. Darovány: Pí Lehfuseová dvě mísy delikátních obložených chlebíčků, sl. Tyna Černých čokoládový dort, pí Černá bábovku a cukrovou, Máňa Obtová cukrovou, pí Vacová dva blesky kolače, pí Oteon Hausmanová cukrovou, pí Hrubá máslové rohlíčky, Anička Hausmanová pracičky, Tonička Ackmanová-pracičky, pí Auterická - prasátko (bylo vydraženo za 60 Kč) pí Kopecká - cukrovou, Bož. Trčkaufová - řezy, pí Pospíšilová čokoládové řezy, pí Skálová kolače, pí Lachová cukrovou, pí Látalová cukrovou, pí Pivrylová vepřovou buchtu. Všehno moc, moc dobré pro jazýčky a ještě víc pro naši pokladničku.
Na hotovosti vsadili: Jan Petráš 10 Kč, pí Berková 20 Kč pí Uhýrková 20 Kč, pí Večerová 10 Kč, pí Brodná 20 Kč.
Všem srdečné díky!

V večer byla zábava obstojná - jen ta hudba - ta hudba!

Svatý Kopeček, v červenci 1929.

2 srpna 1922.

„Lucerna"

S jakou vděčnou vzpomínkou na všechny, kdo nám pomáhali vypravili „Lucernu" myslím při těchto řádcích. — Pěkně prý se, když začalo se o cvičení „Lucerny" hovořiti — „Že si troufají uvnesvědčiti dílo Jiráskovo — co by tak spisovatel řekl, vida vléci své dílo na tak malém jevišti." A já dnes mohu napsati: „Nesmrtelný mistře — vaše dílo, vaši skvostnou „Lucernu" jsme neznesvětili, nýbrž vypravili jsme ji s péčí a s láskou tak velkou, že stala se zářivou perličkou v řadě našich her."

A tou se též stala — byla první hrou na našem novém jevišti a propracovaná do podrobností. Trvalo by to dlouho, popisovati jednotlivosti — jsou tolik, že každá scéna měla svůj zvláštní půvab hereckého podání i výpravy. Pan učitel Šafář podal výborného a zároveň švarného mlynáře, milého ve styku se svou Hankičkou, sebevědomého proti kněžně a hrdého proti panstvu — Hanička, Marenky Netopilové, byla roztomilé děcko v prvém, probuzená žena ve všech ostatních jednáních — Jest Maruška Netopilová zjevem na jevišti tak sympatickým, že vždy obecenstvo ráda ji vidí, svou dětskou naivností přidá půvabu každé hře. Babička Viktorky Šmerčkové rovněž byla mile podána — půvabná dobrácká babička s vlídnou tváří a dobrou hrou. Máme zde tu výhodu, že máme zde pro různé obory své herce a herečky — kteří dokonale ovládají své úlohy — tak že hra jest předem jistá.

Jak jako pan vrchní vždy nejlépe slouží panu Gust. Správcíloni
jest to figurka tak dokonale anglického stolu, že by těžko
druhý ji zahrál. Středem prvního jednání ovšem byla
manželství Hlaskovo - tak podařené dvojice těžko nalézti
Pan Jonáš Štěpánek jest ve svých komických úlohách
nenapodobitelný a jeho pouhým svým zjevem uvede do obecenstva veselou náladu - a teprve jakýž racne hráti ty oči-
ten hlas - celá ta postava - musí strhnouti k veselosti
kde koho. A Bože, ta jeho máma - plná energie - notorný
domácí argus, každým pohybem - jen ty šelmovské oči praví
obecenstvu - „to já jen tak." Jan Hlásek, tak Hlásková
uvítání byli při každém nástupu vděčným smíchem a
věnovali celý večer. V druhém jednání s obědvem jsme viděli
to obecenstvo na pěkný zámecký pokoj s terasou v pozadí
který byl důstojně ozdoben imposantní tenoristou Hlaváčkem
Olgou Hlaváčkovou a dvořanem pana Václava Sedláčka.
Oba vžili se do svých úloh tak dobře, že tvořili krásné obrazy
v každém sestupení. - Hostinský pan Generál a pan
Bonus Kovyšil byli hostinskanama velmi pohádkový komickým
pohybem i slovem. Mimo celková skupina muzikantů,
pan Štěpánek, pan Jakub Hradil, pan Zahar, s primášem
učitelským, panem Kriegspeldem byla podařená - spomocníček
byl tak komickým zjevem, že každý rád na něj vzpomene.
V menší úlohy, mistrského pana Šenka Františka, Žan pana
Chromce, byly dobré. V úloze Braly vyhrál se pan
Heinman předčil nad očekávání - rázovitá to byla postava
strýčka vojína, oddaného až do krajnosti veselého mlynáře -
Každý pohyb, každé slovo bylo na svém místě.
Všichni - bez výjimky, byli na svém místě, hráli s chutí
a porozuměním. Zaslouží všichni pochvalné uznání a dík.

Zvláště děkujem pánům Hynkovi Turečkii (pan Fran)
Jindř. Kriegsfeldu, z Drozdína, p. Chromcovi a Hračitovi
z Lošova.

Jak obětaví umí býti lidé, dokázal nám tentokráte pan Fran
Povýšil který v tolika tanečních skroušcích král a král –
v posledních skrouškách a při představení pak i s pány Chromcem
a Violinusem z Lošova – a učinili to pouze na vroucí
poděkování, pro dobrou a krásnou věc!

Krásná scéna měla, jak jsem již napsala, svůj půvab, a
přímo překvapující výpravu, což každý dovědí – Les byl
v přítmí a ožívený světélky, pohádkový. V posledním jednání
při tanci rusalek snad nejkrásnější. Rusalky – Karenka
Turečkova, Jožička Kriegsfeldová, Bož. Fričhaufová, a Lid.
Poslátková byly výborně secvičené – a všeobecně, nadšeně uznané.
Roztomilým byl motýlek malé Ančky Arsenalové.
Balet cvičila slečna Brindlova z Tišnova, která též, jen
z lásky ke umění tolikráte nám sem došla.

A pana Menšíka na konec – Díkem a uspokojením budiž
mu krásný výsledek a vědomí vykonané práce.
V nově zřízené naší šatně zavěšen byl jeho obrázek co
malý dík za snahu. Nad obrázkem jest nápis

„Práce naše, budiž práce radostná –"

kéž byla by všem nám vždy radostná.

Obecenstva bylo tolik, tolik – a jistě, že každý sobě odnesl
pěkný dojem.

— Všem, kdo nám pomohli – upřímný dík!

8/září 1922

Koncert „Jeroušina".

Nikdy nebyly bychom připustily možnost, že uskuteční se nám slib naší dobré příznivkyně slečny E. Fialové z Olomouce - že by opravdu sbor „Jeroušina" zavítal k nám na Hopečer. A přec.

Všechno slečna Fialová si vzala na starost - všechno: požádala, skromnou naši žádost v ruce, pana sbormistra Dr Fialku o nacvičení a sestavení programu, poprosila dveře - vedle dveří solisty, manžele Steinmanovy - Janošovy, sl. Kreuzerovy, dělala náladu ve sboru - zkrátka vzala celou věc s energií jí vlastní, za svou.

My dělaly ovšem též vše co bylo možno - a bylo - nečas prvního stupně, jíž jsme ztrácely odvahu, hlavu, plakáty, které nám pan řídící Vrba, a p. učitel Látal napsal, jsme v roufalství v neděli ráno sundaly, varoje' že se podešťujeme, za velkou laskavost podešťujeme, než pak míti „Jeroušin" zde - za prázdninou místnost.

Hrozná situace - že ta „Vlasta" ne a nemizí bez deště bylí - V poledne pak v neděli - konečně, když naše bezradnost dostoupila vrcholu - usadily jsme s odvahou na nejistou kartu, vyvěsily plakáty znovu - a odpoledne, po prvé co vůbec trvá, pro dobrou a krásnou věc, šly jsme dům od domu prodávat lístky a zvát na koncert. Mařa Boslářová s V. Jurečkovou, Máňa Obrtáčilová s pí. Látalovou a Jeníčka Ocmanová.

./.

A věc se zdařila. Skoro všude vzali lístky --- Přes celý týden přišlo však dále - Kolik to bylo ještě povzdechů - kolik starostí. Již jen s tím, jak dopravili sbor na Sv. Kopeček. Žebříňáky, to by bylo šlo, ale co když bude přšet! Snad nákladní auto — ale od koho? A zase v nouzi největší byla to slečna Emča Fialová, která - věrně s námi nesla starosti a stejně s námi vzdychala, byla to ona, která přišla s výborným ač neobvyklým nápadem, požádat firmu Strádal v Prostějově, o zapůjčení špedilerského vozu! Odvážný to nápad - leč co by se slečně Fialové nezdařilo! Žerotín vzal věc s legrační stránky a jelo se. Vše se zdařilo!!

Nebudu se dále rozepisovati o podrobnostech - které známe, dík panu jídlícímu, lískmité tak mile a tak legračně.

Vše bylo tak krásné, srdečné - a doufáme, že ujišťování milých hostů, že se jim všem u nás líbilo, bylo upřímné.

„Žerotín" na Kopečku! - u ženského odboru „Národní Jednoty". Není to úspěch? Je - je - a za to děkujem naší slečně Fialové!

Svatý Kopeček, v září 1922.

V listopadu 1922. Divadlo!

„Červ"

Napsal K. Rožek.

Na duši cítí musí být něco, co je pokračováním té smutné nálady vzpomínkové. Ba, lidé rádi hledí na bídu a utrpení na jevišti - než na bídu a utrpení skutečné - vedle nás - kolem nás. Co to slziček - a pak se jde tak dobře a spokojeně domů.

- Podařilo se nám rozplakati i ty své milé návštěvníky. A je to opravdu také pak naší snahou - docíliti, že dovedem prožíti utrpení a těžkosti i volní hodiny, tak - že s námi cítí i lid. Hráli všichni tak dobře - prožitě všichni! Pan učitel Lákal - p. Stříženor, pan V. Sedláček - Milča Melopilová - všichni vžili se do svých rolí - a bylo by vroucím přáním - by se hrálo se tak prožitě a s chutí vždy. — Panu Chemišíkovi za všem díky upřímný!

Sv. Kopeček, v listopadu 1922.

Listopad 1922.

Naše práce zimní.

Jsou to naše večírky, které chceme 19. listopadu zahájit - semknouti se opět v sesterské lásce, v společné práci. Ve večírkách končíme rok, a začínáme nový. Ten letošní bude bohatou zimní vzpomínkou v našem sdružením životě. Jeviště naše - při každém použití těšíme se znovu, jak pěkně si můžeme nyní upraviti scény - vždy nové překvapení podáváme divákům - Lze měnit a tvořit. Avšem než se dluh splatí - leč potěšitelně upisuji, že již máme přes polovic zaplaceno. 2000.- Kč jsme měly - a přes 3000.- Kč jsme již splatily - při velké té bídě - dešti a t. d. Jisté, že ta druhá půle nebude tak brzy splacena, leč doufejme, že společnou prací zdoláme i tu.

Sceluje nás ta společná práce, sceluje - a je nás dosti, které opravdu cítíme že „spolek to jsme my". Nepíši již ani o těch starších členkách, které se nemohou činně súčastniti práce spolkové - ale myslím na ty, které jsou při všem a vždy na prvém místě - Je to Máňa Dostálová - která pevně třímá naši pokladničku - již tak dlouho a která zároveň s Máničkou Okrouhlíkovou hájí hmotný zájem

odboru - spolu chodí vyjednávat - spolu jsou první při každé práci - ať divadlo - ať veselí ať vážná věc - Mánička Obkrážilová přistoupila za činnou členku Sokola zároveň i s Chařenkou Tureckovou - a jistě, že zdaří se jim urovnat prohlubeň, která se rozšiřovala mezi družkami mladšími a námi. Vždyť jednou chceme - Chceme být tam kde jsou ony - a s rozvrženou náručí vítáme je k nám - Sestry!

Pí. Foltová - Dobrá ta duše - upřímně - v upřímném přátelství stojí nám po boku - vždy ochotná, a s pluhem rozdávající pukrle - ! Jonička Romanová - a Viktorka Turecková - po možno o nich říci - než, že jednou jsme všechny - Zájem a dobro odboru chovají v duši a obětují volné své chvíle pro vše, co společná práce vyžaduje. Tři Štěpánková, poť není to na prvé zavolání při práci - ano je - a jak ochotně, že těší to a hřeje zároveň. Kéž mohu to na rok napsati o všech děvuškách mladších - aby sama každá řádka přidružila se k práci - k práci pro všechny - Vím, že by ty, které zde nejmenuji, napřišly na zavolání - ach ano přijdou - rády přijdou - ale dosud na zavolání čekají - Pomáhají i správou řádí nám hoši - Je to v prvé řadě Herman Vetopilů - dobrý nadšený pro vše pěkné a ušlechtilé - je to V. Sedláček, který

při všem nám pomáhá, je zde Toník Štěpánek - učitel Lážal - je zde tolik dobrých k nám lidí - k nám dobrých, a v jádru dobrých.

- Po skončení večírku psala jsem, že ztrácíme našeho pana předsedu Vacu - Neztrácíme ještě, zůstane ještě na Kopečku - a dokud zde bude, bude pomáhati dál.

Ještě vzpomínku jednu - a sice vzpomínku na tu, která zde bývá na prvém místě - na Aničku Hausmanovou - Teli, naše milá Teli - pod tímto názvem zůstaneš naše, a věříme Ti to, že v hloubi své duše naše zůstaneš - Ať nové jméno, ať nové povinnosti si na se vzala, Ty s tou dlouholetou pečlivou prací spíliš s touto prací spjatá tak, že vždy stříbrné nitě vzpomínek pohálnou Ti zpět.

Slyšíš i zde naše, nás všech - nejvroucnější přání všeho dobrého - přání, by paní Anička Poláková - zůstala vždy naší „Teli" - 10/X. 1922 !

18/11. 22. Zaslaly jsme vzpomínku slaviteli, jubilantce Elišce Krásnohorské, a sice toho znění: „Vzácná paní! Děkujem Vám za vše krásné a přejeme, by sklízeň Vaše, do posledního stébla zlatá byla."

Že přání naše pravého místa došlo, jest důkazem poděkování kterého se nám dostalo a které vděčně uschováme.

Dne 10/12. 22 sehrály jsme při Mikulášském večírku dvě aktovky a sice „Jedovatý pavouk," a „Fotografická dílna v Praze". Jsa často jsme nuceny jíti našeho dobrého a laskavého režiséra opravdu obdivovati - a přece vždy, třeba skoro přetížen svou vlastní prací a starostí, vždy jest ochoten uvaliti na sebe Rolík, moc málo příjemných večerů, ale za to hodně studeného pluž. mrzutostí - A co, za to za vše má, někdy dokonce i nelaskavost herců, kteří nedávají na jeho opravdu vrácné a promyšlené pokyny pozor. Aby s námi něco dokázal, k tomu je opravdu zapotřebí Rolík prozíravého nadání k režii, Rolík lásky k práci, a Rolík trpělivosti, Rolík má on. Dík za vše a za všechny!

A tak jdeme z jedné práce do druhé - a největší devizou této sdružené práce jest právě tato společná práce - to semknutí se, to podvolení se jednotné idei - přemáhání vlastního já, v lásce a přátelství.

Dej nám Duch Jednoty a Dobra vytrvati svorně dále.

Sv. Hospečín v prosinci 22.

14. I. 1923

1923.

„Moravské hody"

Mé panímáme a děvčata z „Národní Jednoty" měle sme bál - a jaké bál!

Zrovna, zrovna tak, jak ty naše bývalé, před válkou - veselé, srdečné, plné humoru a co nejdůležitější, plný sál!

Hned před vánocemi začaly jsme dělat papírové květiny - u bývalo to pěkné, ta naše píle - v každém kvítečku obava „jak nám to dopadne" a přání „Bůh dobře!" Čas byl mizerný, až do soboty, blátо po kolníky a pršelo a pršelo. Leč tentokráte nám bylo nebe příznivé - ze soboty na neděli zmrzlo a byl ten nejkrásnější plesový čas - a to bylo naše štěstí!

Štěstím, vnitřním štěstím odboru byla však tento = krátě krásná shoda v práci všech členek - a to snad bylo to nejkrásnější a tolik hřejivé.

Hned v neděli, 7. I., když strojily jsme místnost u Dousů, podaly si všechny ruce ku společné práci. - Paní Šicha, paní Anna Grulichová, pí Hilebrantová - paní Spáčilová - my všechny - pan Šichý - pan Herman Větrovský, pan Hynek Šurecký -

a co bylo těch, co pouze ze zájmu přišli a úspěšně snášeli zimu. Zájem byl, ve všech vrstvách a podporou též. — Zmíním se několika slovy napřed o dekoraci. Jeviště ohraničeno bylo v pořadu asi metr vysokou galerií z věnců, pás vedle pásu — a vždy dva stejně nadobené — červeně a bíle — na vrchu upevněno šest malých hojně nadobených máječek. Spuštěné lesní sufity byly vhodným doplněním. V pozadí otevřené dveře vedly do slovácké hospody. Síň sama, ladně uspořádaná, nadobená hanáckými pásy — a třeba primitivní, leč přec jen vyklopena, skýtala docela příjemný a stále hojně používaný kout pro odpočinku.

Uprostřed místnosti stál nákladný, nastrojený máj až po strop. Napřed vzbuzoval obavy, že bude lampičkám na závadu, že se přepálí a tak — a nic z toho. Kol máje utvořil se pravý Kořínský ostrov — a hochům se tam móc dobře stálo.

V každém okně byl též umístěn bohatě a pestře okrášlený máj — v prostřed zářila růžově vydobený věnec. V koutě vpravo hlavnímu vchodu byla upravena rychta, utvořená ze dvou kulis a z oblouk. vého vchodu. Boky vchodu a horejšek byly též nadobeny pásy — na hoře připevněn nápis: „Dej nám Pán Bůh zdraví, v tom hanáckém kraji"! a oblouk sám nadoben věncem z klasů a máku.

Škoda, že nemáme obrázek té naší výpravy, kterou si ty naše dcerušky, Velopilová, Lachová, Doskočilová, Dernová, tak pěkně vyšpo-jily.

Celkový pohled na místnost byl velice pěkný a byla všeobecně ocenčna ta naše práce.

Ples sám byl, jak jsem již podotkla, zdařilý a veselý. Asi ve osmé hodině přišel výchtář s p. Konšelama, písařem a policajtem - Policajt po znamení bubnem přečetl výchtářské povolení, na to výchtář, sám napřed uvítán hlasem, vítal přítomné a napomenul písaře, by přečetl paragrafy - které obecenstvo uvítalo smíchem a veselím. Po přečtení paragrafů podekovala paní-máma Tichá za povolení, a podala výboru velikou - krásně zdobenou hanáckou koláč - na to odebral se výbor za zvuku pochodu z „Prodané" do výchby.

Celý výbor až do půlnoci udržoval přísně dle pa-ragrafů pořádek - a bez milosti trestal kde bylo třeba. K nemalé zábavě nemálo přispěla okolnost že jeden druhého směl oslovit pouze po domácku „kmochačku, kmotřenko."

Výsledek finanční byl plně uspokojivý, a 1000 Kč můžem opět vyplatit - Zaplať Bůh!

A zaplať Bůh i všem, kdo nám pomohli, ať pomocí takovou neb onou.

./.

Dík všem, kdo kroji zpestřili večer, byli to hoši, i ženatí pánové, děvčata a paní - spousta krojů různých.
Pan Aleš řídil rozlučkové rychtáře, pan J. Axman písaře, pan Šícha a Hellebrand konšele, pan J. Spáčil poličáře.
Pozvánky vkusné výpravou a vegrační obsahem zhotovili pan řídící a pan a paní Obhajcíloví.
Úžasnou práci dal sobě dále pan řídící s paragrafy, které byly 8 metrů dlouhé.
Paní Spáčilová darovala spoustu krásných mátků.
Paní Berková zapůjčila troje záclony, též Trča Štěpánková.
Slečna Brindlová z Přerova nacvičila přetené tance.
Slečna Viktorka Turečková, obětavě starala se o kroje - Tolik, tolik jich bylo těch dobrých, co vymáhali. —
Do bufetu darovaly: pí Kovářová rohlíčky, pí Lešpusová oblož. chleb., sl Černých dort, pí Černá - cukrovinky a bábovku, pí Axmanová pracičky, pí Hrubá dortu, sl. Axmanová cukroví, pí Otahalová dortu, pí Pikrylová másl. pokl., pí Poláková věry, pí Matoušová rohlíky, pí Uhýrková cukroví, sl. Obhajcílová věry, pí Spáčilová cukroví, pí Hospecká dortu, pí Hansmanová rohlíčky, pí Šachová srnčí hřbet, pí Vacová oblož. chleb., pí Větropilová víno, pí Houdelová koláče, pí Berková cukroví, pí Ochmanová cukroví, pí Šejchmanová cukroví, pí Kolková dort, pí Starostková víno,

pí Novotná 10 Kč, pan Rom. Procházka 25 Kč, pí Šmajdrová mouku, pan Petráš mléko, pí Kriegsfeldová kousek másla a tvaroh.
Originelní zpáteční lístek pernikový vyrobila paní Šolcová a okrášlila Mánička Obkrácilová s pomocí Tonička Axmanové a Mařenky Dostálové.
Věř je tam vždy, by nám bylo přáno – pak bude práce naše pracní radostnou.'

Sv. Kopeček, dne 15/I. 1923.

Dne 4. března 23.

„Deskový statek" od Vác. Štěcha.

Jemná tato veselohra, plná vybroušeného vtipu potkala se s úplným nepochopením účinkujících při všech zkouškách. — Výsledek však, dík vroucímu a pečlivému nacvičení, zaspokojil plně nejen obecenstvo, leč i herce samé – tak, že všichni hráli výborně, ba jak málo kdy.

Svatý Kopeček, dne. 5. března 1923.

24. června 1923.

„Letní kamarádský výlet."

Jak vděčně můžeme vzpomínati letošního našeho výletu - vzdor celodjdenímu strachu a úzkosti se vydařil - splnil náš požadavek „1000 Kč čistého."

Vydaly již přes 14 dní, den co den déšť, bouře a nečas - zvláště by poslední dny byly jsme rozrušeny, když nepohoda nepřestávala - „Bude či nebude pěkně?" byla naše celá rozprava - a naše nálada byla stejná tak zachmuřená, jako obloha. „Což pak je to již odsouzeno, že na náš výlet a naše prodlužky musí pršet?" - -

Konečně v sobotu začalo se nebíčko jasnit - ponenáhlu - přec však jsme na vdolečky se připravovaly a svázaly kytičky, ku kterým květy vyprosily naše nejmladší - Fruhaufová a Tobiášová, a čekaly jsme v naději příští den. Ačkoc pěkně nebylo, těžký vzduch, zdálo se, že každým okamžikem spadne dalši ve formě chladného deště. A zas při pečení vdoleček „bude pršet či nebude", a jediné velká vděčnost vůči p. Hermanovi, který vše co vše s takovou laskavostí nám přijde vstříc, a nejen, že zdarma nám v peci Kolíčce upeče, leč i nás si je nechá u něj uvobit — (letos nám pomáhala i jeho rozkošná žemužka Jenka Štěpánkova), zabránila, že nedostal svůj povinný díl, když nám co chvíle zvěstoval, „že už pršší."

A zrovna tak, když jsme se vybraly o 10 h. do lesa - Déšť stále na spadnutí. Pantáta Kratochvíl

již měl tříčtvrtiny výletiště posypáno jehličím; vypadalo to pěkně, „a jak se bude tančit," hned jeden veselý párečeK vyzkoušel, a šlo to. Tož jsme pěkně upravily stan za pomoci tyčí z loukového i obligátních červených závěsů - upravily desku servírovanou k hře s cylindrem - a ještě děcka dovlékla zvon a harmoniku, kde bylo ještě tolik práce.

A zvěc nepřišelo, napřed začali se objevovat hoši v krojích. Však naše Vilekopka měla celý týden pernou práci s vydáváním krojů - jsou ti naši hoši ambiciózní - a vše jim musí na punkt souhlasit. Však též plně ku nevděčnou funkci garderobiérky oceňujem!!

O 1/2 4. byl již průvod seřazen - a jaký průvod! Co těch krásných krojů - jeden pěknější, jak druhý a každá děvuška i paní jak rytířka. Průvod zahajoval Rychard Staroštíkův - vysoko - na koni. Byl to znamenitý nápad - a pěkně to vypadalo. Průvod se zamlouval - ale veselost a smích patřil podařené bábě, která na zádech nesla ubohého invalidu pana Lénerda, a pak výborná skupina pouličních zpěváků. Tato skupinka opravdu přispěla k dobré náladě - kvalášte primadona, tato v obyčejném životě náš Lazárek, byla podařena - její průvodčí byli - pan -

Lazar

Veselý obraz jarmareční maloval pan učitel Šálal.
— V lese byla dobrá nálada, přesná hudba, kvalitní buffet a hodně návštěvníků a to ve hlavního — sluníčko — opravdové sluníčko, pane až ještě nám někdo věrně že „Vlasta" a děšt a t.d. — Krásně bylo i večer — ač návštěva nebyla již tak velká. Vše se prodalo a levnovrál jistě ne dvakrát.
— Všem, kdo nám pomáhali, upřímné „Zaplať Bůh!" A pomáhali jich hodně — všem mojm, každou maličkost zaznamenali, ale všem buď dík — Rem vlastní hřejivý pocit vykonané práce.
Do bufetu kvůli nádhernému daru přispěl pan Jenšík Pospíšil a sice velkým čokoládovým pantoflíčkem, který byl naplněn čokoládou. Byl to skvostný dar! Nemálo krásný byl čokoládový peň okrášlený křížkem, od paní Dernové, a čokoládová veniha od pí Teichmanové. Tyto tři věci prodány na tomy.

Dále darovali: Sl. Ton. Sedmanová: pracičky, pí Sedmanová pracičky, pí Bokšová Poláková chlebíčky, pí Čiklová máčky, pí Oškalová dorty, pí Průmyslová dorty, pí Jelínová řezy, Sl. Černá cukrové, pí Šolcová marcipány a pečivo, pí Černá F. dorty a likér, pí Lachová pušky, pí Králová řezy, pí Jeřábková rohlíčky, pí Kopecká dorty, Máňa Obrdlíčková cukr, máslo, vajíčka, pí Krieg-feldová tvaroh, mouku, pí Jelínová vejce, pí Teichmanová mléko, pí V. Schneidrová mouku, pí Trávníčková cukrové, pí Obrová cukrové, pí Obrová 15 Kč

ji z myslivny sněhový kolář, pan Petráš 12.- Kč.

Všem, všem vroucí dík!

Svatý Kopeček v červnu 1923.

26/6. 1923.

„Kašpárek se učí čárovat"
čili I. nájezd naší loutkařské skupiny!

Celé roky jsme nevěděly, že existuje Vesna též jako menšinová jednotka. Ostuda - opravdu! a tak teď, když poznaly jsme snaživost tamních pracovníků - přeely jsme si: Fix, učiňme jim něco - za tvz ev - ? Loutkové! Ujednáno, vyjednáno! Poslední den vyučování o úterý. Ale, že bylo již po výletě, tak zas již vyšlo - to nás však neodstrašilo, ba těšily jsme se, že za krásného dne by to nebylo ani žádnou

páslukou. V 1.h. dojelo 12 kocků Vesrovských s vozíkem, protože na vlastní dopravní věc nám dosud chybí první kolář - tak pod dešťníkama jsme naložily jeviště, krom, blesky, draka, Hlavláska, herce, - plachty, závěsy - a všecko zavazadla a jelo se.

Tož nás bylo: Kašpárek: sleč̆na Tonička Lexmanová, - Kalupínka; Maličká Postálová, - čarodějnice - pomocnice na všech stranách, pí Foltová — a figurkám živá vlévající skřínička Obrtráčilová a pí doktorová Poláková.

— Celou cestu lilo - však jsme se též dle toho obleky. Ve Besce se pánové kňučovali, že jdem - no ale jistě se těšili, že jsme tam. Škola úhledná a čistá nás mile překvapila a když jsme mokré plachty rozvěsily na schodišti - obkukovaly jsme, jak co umístíme. — Stůl, jeviště na něj, dekorace, to šlo - za výjimečně dobré nálady, když se najednou pí principálka přiznala, že nechala druhou plachtu a závěsy doma.

Tož na to jsme ostatně nevyšlé - ale co bez plachty a bez kyčí - Sleč̆na Tonička s skřínou, že prý se prý to vrátí, ale spravily jsme to i bez vracení se - a naučily jsme se počítat i s nepředvídanými. Od okna se kamením motouz - s obou stran stolu tabule školní a bylo představení - „čáry, máry, fuk!"

Po třetí hodině přišly děti - jak přeny - a plné očekávání. Páni učitelé mezitím cvičili své úlohy. Ještě si hoxem „čarodějnice" vyjednala,

že jeden z pánů jí musí pomáhat její čáchání, jinak že by se opravdu ukýchala —. Konečně a už se jede!

Ach ty děcka, oči dvakrát tak velké, pusinky pootevřené a ani nedýchají.

Po prvním jednání všeobecný oddech a jen si šeptají „Ta sčrcová, ta tou metlou hrozila" a už je druhé jednání — jsme ta čarodějnice - opravdu ta „jedi. baba". A v třetím jednání, ten chlípnec pod kotlem a kouř se valil z kotla! Jak teti s Máňou dost čarodějnici hrozily, že by byl stačil jeden Antonínek či František - a ne plný kotlík - všechen kouř jim šel do očí a do nosu. — Jistě, že celý rok budou děti vzpomínat čarování Kalupinky. — A šlo nám to - figurky vedené láskyplnou a věcí rukou, byly opravdu živé - vše „klapalo" Páni učitelé mluvili tak, že jsme je okamžitě angažovaly k nám na Kopeček. — V třetím jednání, nu darmo se Kalupinka již předem nestrachovala, jsme se tak rozesmály, že na okamžik žádný nemluvil a jen čáchání vyplňovalo nedobrovolnou pauzu.

A tak až do konce - ještě se Kašpárek otázal, děti, zda jsou spokojené a slíbil další návštěvu a již jsme „patrovaly." A venku lilo! Po představení jsme zajeli s panem řídícím na „skleničku piva" a poslaly jsme lístek panu řídícímu Vacovi. Mezi tím jeden obětavý soused zapřáhl pánu Roní do desky a

voze - naložilo se a my byly vybídnuté, aby jsme si sedly. Tož rozjáhly jsme dešťníky - sbohy „S Bohem" „a přijedem zas"! Jen jsme se divily -, proč kopýtáhli dva koně, a proč ještě jeden soused jde s námi. Se smíchem jsme vyjely, se smíchem jely - ale měl nám smích zamrznout - To byla cesta - ne to byla necesta. Ohavná cesta! Již jsme věděli, proč jde soused za vozem - Kdyby ne jej - tam jsme byly někde pod vozem a ne na voze. S dešťníků kapala na klíň, na kolena, krom toho každý dráť skrubal vlasy - a ještě ty nadbytečné proudy vody, které nám byly metány do tváří s větviček kol cesty stojících keřů. — Ale to vše nám humoru neubralo. V půl cesty rozloučil se s námi hodný onen soused, který by byl na jednom místě pomalu o život přišel, když podpíral vůz, - a šťastně jsme se již dostaly domů.

Zmoklé ano, ale uvnitř nám bylo teplo a radostno!

Svatý Kopeček, o Velikonocích 1913.

12/VIII. 1923.

Akademie

se zpěvy a sólovými tanci –

Daleko nevystihne tento prostý nápis výsledek loňského večera. Byl to zajisté jeden z nejkrásnějších!
Všechna čísla bohatého programu byla podána tak dokonale, že všichni přítomní jen mohli vděčně obdivovat – Procítěný zpěv – přiléhající doprovod, sólová čísla klavírní – melodram – a co nám bylo všem nejmilejší, – sólové tance obou tanečnic.
Můžeme býti věru hrdé, že „Národní Jednotě" naší podařilo se docíliti tolik prvotřídních výkonů a že podalo nám tu krásnou měrou výsledku tolik dokonalých lidí ruce.
Nejvřelejší pochvala patří na prvém místě slečně Máně Brindlové z Přerova. Slečna Brindlova byla duší celého uspořádání. Nejen že tančila skoro všechna čísla – ale též cvičila naše děvušky, přivedla si partnerku, slečnu Valerii Hrabilovou – zapůjčila všechny šaty (asi 14 různých krojů) a to vše s takovou bezpříkladnou obětavostí a láskou, že málo najde se podobné. – Paní kapitánová Jeřábková poslouží též vřelý dík za nacvičení písní, tak i za doprovod při zpěvu – a za zapůjčení piana. Pan Skopalík a slečna učitelka Langrová – dokázali plně, že jsou na světě lidé bezmázoční, kteří dávají mě nebo šlechetným ze svého umění krásné perličky ku potěše a povznesení samé. – Však i sl. J. Lachová přednesem svým zahájila důstojně večer. Sl. Ludmilka Doskočilová mile zapěla svá dvě čísla a bylo-by dobře uhostil se mezi námi hrozen domácích umělkyň. Jistě dík patří za nádherou kytici na piano paní E. Přikrylové –
Našim obětavým tanečnicím pak upřímné „přeskvělé to bylo"!

7/X. 1923.

„Paseková"

Obraz ze života lidu valašského od Jakola Tiemy.

Jak dobře jest vzpomínati takového večera, kdy na kulisy lidu, ravnišť, práce, shánky a dovčeho - — se na jevišti živoucí život jiného kraje – bol a utrpení jiných lidí ale také, že prožíváme vše sebou. Jejha - byli to dvě dokonalé postavy - Paseková: chlapec s chalupou. Pan učitel Lešek netvárale žil svého chlapce životem muže samorostlého nezbednického, jako ty dubce na horách – žil svou úlohu do podrobností. Dobrým protějškem byl mu pan Jeník Štěpánek a nemálo dobrou ženou sl. chasenka Dostálová, která jest pro tyto úlohy neocenitelnou. Řadí se právem k prvně jmenovanými a možno i o ní říci, že čím dál více své úlohy žije. Velmi pěkně podal svou úlohu pan František Šenkář, který již též našel svůj obor v úlohách vážných representantů. Pan Lojzík Šenk ukázal nám opět jednou, jak sluší mu úlohy milovníků; se svou Lidunkou, sl. Královou tvořili hezounké obrázky. Obě roztomilá děvčiska; L. Dostálová, a B. Průhaufová dobře zapadala do rámce hry.
Sl. V. Turečková, jako vždy, byla vděčně přijata. — Pan Chenšík žil však celou hru - prožíval ji, a snažil se své správné čtení vkreslidi do svých, žel, že někdy dosti nevděčných herců - ale podařilo se mu to plně - však jistě mu to prověděla pozornost obecenstva, slzy i potlesk.
K celkovému úspěchu přispělo i naše pečlivě vypravené jeviště.

Jednotnou a — radostnou prací dá se vykonati mnoho! Jednotnou - a radostnou!

Hanem, honem se vracím k p. chug. Spáčilovi a upřímně pravím - bez něho by nebyli Paseková měkem - byl jediným slovem bájecný.

1/XI. 1923.

„Na Dušičky"

Jo, jak na dušičky – struny našich duší jsou napjaté na teskliné melodie a vděčně přijímáme každý popud, kdy může se duše teskně chvíli dál – Dušičkové divadlo – — Těch lidí! – a těch proměn! té drůny! Ale celkem jsme všichni spokojení.
Účinkovali při divadle krásného děje – je pozitkem – ale hráti něco – a dobře hráti něco, co je tak hrozně nezáživné – to je věčný a „kumšt." A proto tím víc díků naslouží všichni, kdož se obětovali. – Pane ctěnšíku dík!

Svatý Kopeček 4/XI. 23

18./11. 1923.

Naše – naše „Večírky"

Nestačí, aby člověk vzdělával pouze svůj rozum, je třeba naslechlovati i svůj cit. Rozum a cit doplňují se navzájem. Velikou chybou bývá, když radíme se pouze jednoho z nich: Oba musíme učiniti vůdci svého života.

A toto chceme přestovati v našich letošních „večírcích". Hořídily jsme se opět docela po domácky – Pan starosta i pan řídící přišli nám laskavě vstříc, že jsme ve škole opět jak doma – bude tedy záležeti na nás, co mojná z danných nám nedělí vytěžíti.

Návštěva večírku jest uspokojivá – neshání se nespokojí „Večírky" pouze ty, které jim nenesou ani srdce ani pomocnou ruku vstříc.

23/XII. Nadýchala školička naše pěknou náladou „Vánoční" Poutkar na hlubší, umitřní význam Vánoc, několik krásných recitací (Uhlířský, Erben, Neruda) a vhodná Vánoční jednoaktovka „Návrat" tvořilo malý, ale vybraný program předvánočního večírku. A jistě, kdo měl jen trošinku umínovou duši prv krásno, než šel s uspokojením domů.

Pan Tonda Štěpánek, a pan Fr. Šeur nám laskavě při akrobacie vypomohli –

Tím skončily jsme rok 1923 vděčně a důstojně.

1924.

Ples „ Když kvetou růže "

Pohádkou byl letošní náš ples, pohádkou růží. Šťastný byl to nápad a štěstné bylo i provedení. Viděly jsme jak v opravdovém údivu zazářilo oko každého návštěvníka - když vstupoval do místnosti - a kdo nám přeje, pocítil jistě tiché uspokojení. Jeviště bylo upraveno v růžovou besídku, růžovou besídkou byl i buffet. V záclonách růže, na obrazích růže - od lustru k lustru taktéž růže - a vše v bledoružové barvě. Na 3000 růží zdobilo místnost - a všechny upraveny byly s radostí a láskou. Byl to věru reprezentační ples našeho odboru - žel, že u nás několikrát, které jsme duši odboru, ztrpčeno bylo uspokojení krásného výsledku, vědomím, že již ta milá nám místnost, jest nám pouze propůjčena - a snad i nerada, aneb škodolibě. Hostinec prodán koncem roku 1923 pánem Dousou - zřejmě lidové straně „Italici Svatokopecké." Lidová strana, která nám nepromine, že jsme N. J. bude nám pobyt jistě ztrpčovati a my po tolikerém uvažování, působily jsme až naposled v místnosti pouze proto, že žádné jiné vhodné místnosti nemáme, a že nechceme, by celou činnost veřejnou ovládla pouze strana lidová. A naše krásné, tak krásně vybudované

jeviště — Jsme dělí jedné české malby — a přec není možno v klidu, když ne společně vedle sebe v klidu žíti. Je mezi námi dosti podlých duší, které musí jiným život otrpčovat. — Výbor „Hlasu“ jest nyní až do základu vyhádnut myšlenkou panství, držení majetku, po kterém tak dlouho toužil — a dá nám teď lépe pociťovat: „Teď jsme ve svém — a vy, které jste se zde tak dlouho pyšnili — teď vzdělávané na naší dobrotu.“ Ne doslí na tom, zdá se, že chtějí přísně rozlišovat „my — vy“: Na plese nebyl krom členek „Jednoty“ žádný z Lidové strany — a přec psal Páter Vorel, že chtějí i snášlivém vzdoru žíti v přátelské shodě. Pojem dobra, jest asi u nich jiný.

Dělnická, volnomyšlenkářská strana, nám též vyprovedla účast proto, že do Lidového domu nevkročí.

— Lidé — lidé — život je tak krátký — a žijete jej jen proto, abyste jeden druhému jej otrpčovali! —

Podaří-se vám nás ubít? A co máme činit — jiného východiska by bylo, kdyby zde byla jiná vhodná místnost — a do té doby — —

Proto i ta trpkost v nás — tím větší, když lidé, kteří naši činnost od začátku znají, zapomínají na vše — a praví nám, že by bylo příjemnější, když přistoupíme k „Lidové straně“.“ Vy všichni, kdož nám ubližujete, mstíte prostě to vše i ve vašich duších — a nepřejem vám toho — protože je to příliš, příliš trpké.

Byl vlastně ten náš ples ironií - a měl se spíše nazvati -
„Když kraje lítost a hoře" neb zas - „když kvete nenávist."
- Ovšem pro ty, kterým vděčen a jeho blaho ke
srdci nepřirostly - pro ty byl ples hexenritzným pobavením. A vzláště těm, jichž pilné ruce to vše pomáhaly
stvořiti. Růže jsme pracovaly společně ve bečírkách -
členky Samoteřské i Radíkovské - zvláště krásné růže
darovala pí M Správilová a pí Poláková. Všechny děvušky
naše pracovaly tentokrát tak obětavě, a všude, kde bylo
třeba, že byla opravdu radost spolupracovat. Při dekorování, třeba byl sál nevytopen, rozlétly se po místnosti,
jak pracovité včelky - jedny na věšáku - jedny jeviště -
a než půlnoc bylo vše hotové. Pochlubání společné práce!
Do bufetu sešlo se takové pečeného a dobrého a sice darovaly:
Pí Lorencová likér a dort, pí B. Netopilová 20 Kč, pí Starostíková na vyzdobení: krásný velký rohlík a k němu velikou klobásu,
pí Ž. Ackmanová, šlehové trubičky, pí Foltová tyčinky a vuřty,
pí Čiklová salám, p. Kradil (řezník) kachnu a klaňátky (na vyzdobení)
pí Spěvylová koláče, pí Černá dort, pí Kovářová dort, pí
Kolářova beránka, pí Poláková obložené chleby, sl. Sedláčkovy
cukrovinky, pí Králová dort, pí Pavelková dort, pí Příbylová
dort, pí Teichmanová spnčí krbel, pí Tobiášová koblihy,
pí Šťastalová víno, pí Lachová dort, pí Šolcová šlehtrubičky,
pan Jeník Pospíšil dortový vějíř na vyzdobení, pí Hopecká víno,
pí Jerková 20 Kč., pí Kolková čokol. vejce, pí Štěpánková
čokol. vejce., pí Schneidrová cukrové.
Zb. Příhodová Kokilionky. Hlučný projev vyvrcholil vzpomínkou dobra
všem!

Další práce roku -

Dne 30. března 1924 sehráli jsme tu krásnou Jiráskovu hru „Vojnarka". Dobře byla sehrána, jen, že sál nebyla návštěva hercová, jak hra zaslouží. Jednak snad proto, že již zde je kus známý a pak druhé na roztříštěnost!

31/III. 24 ukončily jsme „Večírky" Dvěma aktovkama - „Přivídání" a „Ženich". Děvuškey si daly na soutěž záležet a jistě, že všichni se dobře pobavili.

Letní výlet se nekonal. Nebylo té správné nálady. „Odkud vyjdem a kde má být večerní zábava" O tyto těžko rozřešitelné otázky se vše tříštilo. Než mrzení a neshodu před sebou, radeji nic nepořádat, než do té doby, než se věc přesídlení uskuteční. Pan Přibauf slibuje stavbu.

21/9. 24. Přesvědčily jsme se plně o lidské přízni. Sehrály jsme svěží, češkou veselohru Langrovu „Velbloud uchem jehly" Hra při cvičení již, rambovala se nám všem a viděli jsme sami všichni velký prěkuchy - a při provedení, ve zkušeném jednání, odesěl Páter Pivda, nynější probošt a oba kaplani: P. Voves a P. Dominik.

Hra nebyla jim dosti „morální." Postavili se tak vysoko nad nás - že nedolehlo k jejich srdcím naše zaujetí nad mravní krásou, jaká se nám dosud nestalaa. A to bez příčiny!

A na jejich povel zavzněla se mravní hlaďina celé jejich strany s pí S. . . . . v čele.
Činnost naše byla tak „strhaná", že snad budou mladé dívky varovány, aby do odboru nechodily.
To snad chtěli hlasatelé lásky docílit ?!

Přičiníme se, aby letošní „Večerky" byly obsahově cenné a také pěkné, že dokážem naši mravní úrovně.

4/11. zahájily jsme naše „Večerky"
Předsedkyně zasvětila je vroucí vzpomínkou Dušičkovou a poukazem na to, že svátky Dušiček nemají býti pouze svátkem těch, kteří nás předešli -, ale mají se státi svátkem čisté lásky povinné.
Ne jen, že vzpomínati máme svých drahých ve světě nadzemském, nýbrž i vděčně děkovati Bohu za všechny milé duše kolem nás.
Pozdě líbati je schladlé rty i ruce - pozdě litovati nelásky. Proto rozdávejme lásku i vděčnost, dokud duše milé kolem sebe máme!

— Koncem listopadu 24 uskutečnilo se naše přemístění jeviště. Jan Průhauf s nadsazením všech hmotných prostředků zvětšil své hostinské místnosti, přistavěl úplně vyhovující jeviště i šatny a upravil tím nový divadelní sálek.

Stěhovaly jsme rády i nerády. Trpké zkušenosti posledního roku přes všechno zdůrazňované „pojízdné ústří" pomáhalo přenésti se nám přes krásné vzpomínky dlouholeté naší činnosti v milé místnosti.

A je těch krásných vzpomínek mnoho.

Dej Bůh, aby bez vzpomínky pěkných divadel i slavností pojily nás s novou místností.

První naše divadlo u Průhaufů dne 14/XII. 24. přineslo nám krásný morální úspěch.

„Švékovský paraselk" i „paní ministrová" se povedlo, jako málo který divadelní kus.

Přirozeně, že hlavní zásluhu jest přičísti vroucímu a pečlivému nastudování kusů. Pan Menšík, třeba že chvoral, propracoval každou jednotlivou scénu tak přesně, že úspěch byl předem zaručen. Představitelé všech úloh vžili se do provedení děje bezvadně, tak, že našel-li se někdo, kdo zcela nemístně kritisoval,

činil tak pouze proto - že necení si práci a obětavost zdejších ochotníků - pouze proto, že ve svém nitru dosud nepro žil oddanou lásku k práci, která nestraní se probdělých nocí - při zkouškách - nebojí se přiložit ruku k práci jakékoliv.

Vaše členky milují práci spolkovou - na malé výjimky a ty jsou všude, všechny. Milují spolek i jeho zájem. Ta láska je v srdcích pevně zakotvena - někdy přikryta popraškem zdánlivé netečnosti - někdy malicherná nesho- da nechá jednu neb druhou shostejněti - ale přijdou opět chvíle, kdy vše je zapomenuto, každá ruce přiloží, jednotu hájí.

Kéž je ta „Národní Jednota" vždy
milým útulkem všech kopeckých žen!

1925.

Dej nám Bůh mnoho zdaru a upřímné vzájemnosti do nového roku!

11. ledna zahájily jsme letošní naši činnost divadélkem našim loutkovým. Jen s trochou dobré vůle a radosti je to vděčná práce. Kdyby bylo mnou soudit dle zdaru tohoto zahájení, pak jistě budeme míti zdar celý rok! Provedem hry „Princezna z Ledové hory" pak rozkošná dobrá inženýra Čecha „Kašpárek dostal výpověď" se nám tak zdařilo, že snad žádnému „loutkovýmu" jsme se dětem lolik nezavděčily. Potlesk a jásání nebralo konce a dětem nechtělo se domů.
Hezounký párečeh, princ, kterému roztomilý oblečeh zhotovila sl. Strmanova, a princezna, musel se dětem na potlesk poklonkovati, jako na velkém jevišti. Hezoučký obrázek vytvořila skupinka v čarovné lodice, kterou upravila pohádkově pí Poláková.

Dobrá inženýra Čecha působila sama sebou svým nejjemnějším spádem. Dovede inž. Čech děti lolik upoutati, jako žádný jiný snad.

Ples ani jinou masopustní veselici jsme letos neuspořádaly, z toho důvodu jedině, že jsouce zvyklé plesem se representovat, nemohly jsme si troufat v místnosti nové a dosud neupravené na nějakou pěknou dekoraci. Zdi byly dosud vlhké, tak těžko na ně něco upevňovat. Těšíme se, že až na rok zahájíme plesovou saisonu nějakým pěkným rázem.
Dne 15/III. sehrály jsme pěkný obraz ze života ./.

„Pro peníze" od Rud Bobla. Hra se obecenstvu nad očekávání, velice zamlouvala, právě jako prostá, ale velmi příležitavá výprava.
Za vzorné nacvičení hry byl pan Menšík odměněn uznáním všestranným a plně zaslouženým.
Úlohy byly vzorně nastudované a zvláště hlavní představitelé sehráli své role nad průměr ochotnictva.
Feltl (p. uč. Látal) vynikl na prvém místě, typ sedláka, lpějícího jen a jen na penězích - pro které obětuje vše i své klidné svědomí, byl vystižen až úžasně výstižně.
Feltlová (sl. ch. Obkračilová) sdružovala v sobě výstižnou touhu po statku, mužem vštěpovanou, s láskou mateřskou
Zvláště některá gesta byla živě prociťena.
Hanička sl. Větepilová byla obecenstvem vděčně přijata.
Dlužno říci, že všichni herci, a bylo jich mnoho, kteří po prve vystupovali, snažili se zhostit svého úkolu co nejlépe.

Těžkým srdcem odcházely jsme z bývalé místnosti - můžeme však již dnes říci, že místnost naše nynější nám plně vyhovuje a že cítíme se tam úplně spokojené.

Ve Velikonoční neděli loučily jsme se opět s naší milou školní místností - která nám přes nevlídné zimní měsíce skýtala teplo i světlo - Teplo i světlo pro

naše duše. Vždyť není ve světě nic cennějšího, než život duševní, směřující ke zušlechťování. Podivuhodný jest život duší spřízněných - myšlenky soustředující v sobě celé duševní bytí přelévají se z jednoho srdce do druhého - Lidé s hlubším, bohatším fondem rozdávají sebe stasícím -! Jak sluneční paprsky mají možnost každý kout(ečeš) (a) (pro)zářit, a proniknouti tam svůj Božský jas - tak umělec spisovatel poklady své bohaté a pozvednuté duše prostřednictvím lásky do duší svých čtenářů. Proto čtěme, vědomě čtěme - do úrodné půdy vkládejme zlatá semínka. Nástroj duše je ten nejjemnější a nejcennější nástroj, který nutno ladit den co den - a vyluzovat na něm tóny nejčistší, aby byl celý náš život hudbou harmonickou. — Nevlichnout do něj nikdy nehodné tóny nelásky, nevlídnosti a zvláště nikdy ne pomluvy - Čisté ruce a duše zněny musí býti čisté - jinak celý život nemá smyslu. —

Po proslovu předsedkyně před do posledního místečka naplněnou školou - sehrály děvušky dvě pěkné jednoaktovky a sice - „Pensionát paní Borové" - od Mallocha a „Zlatá sedlička" od Grafnetra.
Dále vyzdobená místnost - i obě jednoaktovky byly návštěvníky jistě vděčně přijaté.

12./7.25 uskutečnily jsme náš obvyklý letní výlet. Výborové schůze konané za účelem sestavení programu vyznačily dosti chabě

a to proto, že není zde nových případů ani chuti k pořádání zábavních výletních atrakcí. Ujednaly jsme proto pouze sehrání jednoaktovky „Jedovatý pavouk“; ani i to bylo by se pomalu roztřištilo, když nám dva herci vděkli. Na poslední skoro-chvíli pomohl pan Acmann přece jen sehnati herce - a pan Kenížek pak tři zkoušky jednoaktovku nastudoval. Z pánů hrálí: pan Acmann, p. M. Šenk, p. fr. Runtáč - pak pí. Hlobilová, pí Rubáčková, pl. M. Netopilová a Jindra Nádeníčková.

Hus byl sehrán svěže a s chutí. Scéna v lese byla vskutku pěkně sestavena, o což hlavní zásluhu nese pan Acmann, který s nevšední ochotou pomáhal celý půlden - neméně ochotně pomáhal i pan Tichý, kterého můžeme s panem Píklem čítati mezi naše nejistější pomocníky.

Při úpravě výletiště pomáhala dále pí Foltová, Karasová a Liba Poláková. Výlet sám nebyl příliš navštíven, jelikož počasí nebylo pěkné. Při „kolu štěstí“ pomohl pan Jan Pospíšil, který nejen že obstaral globus, který až z Dobřan nesla jeminka Šípová, tato prodávala pak s pí Tichou i losy na výhry, ale též přivedl sebou dobrého komika, se kterým všechny výhry zpeněžil.

Ani večer nebyla návštěva uspokojující, zvláště trapně se nás dotklo, že z obvyklé naší společnosti, žádný se nedostavil. Je to dosti trpké, toto přiznání, ale zdá se, že je ob. j. počítána za méněcennou Sokola. — Plakáty malé i velké napsal a natiskl pan J. Acmann.

Do buffetu zaslaly dárečky: Pí Staroštíková, pí Látalová, pí Foltová, pí Kovářová, Sokr. Průchaufová, pí Spáčilová,

pí Půlglová, pí Lorencová, pí Skřábová, pí Černá, pí Hnídálová, pí Novotná, pí Poláková, pí Lopecká (Bosty) pí Matoušová pí Hubáčková (van. prohlídky) pí Ackmanová (pračičky) pí. Hansmanová (prohlídky) M. Obkrážilová (pulky) M. Světopilová (chlebíčky) T. Ackmanová (pulky) pí Vánselnová (lístky) pí Hruba (řezy) pí Večerová (pračičky) sl. Lachová (vůně. oveček) pí Teichmanová krásnou citeru, která se vyznačila.

Všem, kdo pomáhali a jakkoli přispěli, vroucí dík!

13/9. 25 Sehráli jsme druhé naše divadlo „U Bílého Koníčka". Starý tento kus byl již tolikráte všude hrán a vždy obecenstvem s povděkem přijat. Tak i u nás. Herci ovládali úlohy mimořádně velice dobře, což kusu jen svědčilo.

Na co však dlužno vzpomenouti, jest výprava kusu. S nepatrnými prostředky podařilo se nám upraviti tak rozkošné zátiší, že povšechná „ach" při vytažení opony, nám prozradilo, že jsme se pravdečily. Jediným smutným stínem večera byla silná nevolnost našeho milého režiseura, který pouze s námahou zůstal až do konce.

Druhým divadlem, Dušičkovým, jsme se pomněž obecenstvu pravdečily. Volily jsme opět hru Sokola Tumy „Starýčeka Holuba" Hru tu jsme vždy hrávaly již asi třetí rok - již - již jsme ji měly připravenou ku sehrání a vždy opět jsme ji uložily do knihovny. Až letos přece.

Dík panu Menšíkovi, a všem obětavým hercům, ochotníkům byl hus sehrán nad očekávání dobře. Oba stařečci byli tak dokonalí, že nám utkví dlouho v paměti. Hladový Holuša a jeho partner, židovský správce - se nemálo pamlsovali. Ještě i všechny ostatní figurky zaslouží si plného našeho uznání.
Stařečky sehráli pan Látal a Štěpánek, onlad'áka Holušu pan Lojík Šenk, správce pan Hansman.

Jen kdyby Kopeček mohl se prokázati tím, že všichni herci ovládají slovně své úlohy, na sehrání by nikdy nepochybilo.

—

Večírky naše máme opět a to přičiněním <u>všech</u> členek, které přes nepříjemnosti předsednické, která z Olomouce jen vždy třetí nebo třetí večírek navštíví - si tyto udržují. Sestersky drží se starší členky k sobě, aby si udržely ty milé besídky, které během tolika roků staly se nám tak milé a <u>naše</u>. Družně dělí se o práci - udržování pořádku, předčítání a vše potřebné. O otop a spravování světel, pak úklid - starají se vzorně děvušky Spáčilovy a Poláková.

Dá Bůh, že Nový Rok nás sblíží v přátelství a práci tím úžeji.

1926.

Prvý den ct. R. byl, jak již několik roků, započal výroční valnou hromadou. Průběh byl klidný. Volena byla akklamací, zůstal starý výbor, pouze za čl. paní Axmanovou a čl. Růženu Slepičkovou, zvoleny sl. Netopilová a Přibylová. V neděli, 17., při I. schůzi výboru ponechaly si funkcionářky i pro tento rok své funkce.

Dne 10./I. sklidily jsme uznání návštěvníků a zahřálo nás i vnitřní zaopatření, když sešly jsme se v pěkně dekorované místnosti u Průhaufů při maškarním plesu.
Již několik roků chystaly jsme se k pěknému maškarnímu plesu. Báz „všehochuť", přijdete jak kdo chcete, jen ve veselé náladě., „Když masopustní rolničky zvoní" a skutečně zvonily ve veselém smíchu v upřímném pobavení. Masky byly pěkné a slušné. Bufet pěkně vybaven všemožným sladěnkým. Jest nám uspokojením, že všichni naši příznivci na nás nezapomínají. Dík všem.!

Jaro však nebylo tak pěkným probouzením naší slibné činnosti, jak byla měla býti. Chtěly jsme zahrátí ten hezounký

nový kus od Preisové „Jaro v podzámčí." Vybrali jsme jej proto, že chtěly jsme obecenstvu podati milý obrázek pěkné lásky, tak svěží, jak jabloňové květy, kvetoucí z jara v zahrádkách slováckých, ve kterých dala Preisová vyrůsti ději té své pohádky. — Osobní zaujatost, ne-li znovu nevraživost, ubila po prvé zkoušce naši myšlenku, naši upřímnou snahu. S divadla sešlo. Nevoz- tiŕštilo se však pouze divadlo, ale i naše radost z práce - z práce naší i společné. Vyvolalť toto zklamání napjatý poměr mezi vedoucími S. J. a veřejností. Druhé divadlo jsme již nehledaly, bojíce se opět nového zklamání, bojíce se žádati o pomoc a spolučinkování ty - kdo nechali padnouti s prací a takovou snahou vybudované divadlo.

Na ukončení „Večírku" přednášel náš dorost s pomocí starších členek dvě jednoaktovky, a veselohru o dvou jedn. „U tří zarážek".

Řekl, že ty naše „Večírky" nejsou již děvčatům tím, čím bývaly dříve. Nevážíš si děvčata těch milých chvilek tak, jak by zasluhovaly. Vidí svou zábavu a potěšení v procházkách s hochy a tanci, nepovážíš, že ty spolné chvíle, věnované poučení a vzájemnému sdružování se, mají význam

pro celý život. Neuvážíš, jak ty květy jejich duši uvadají při rozpustilé zábavě, kde pel nevinnosti je stírán nejemnými slovy a vtipy. A že něha jejich duší a vnímavost pro vše krásné trpí - toho jest důkazem právě skutečnost, že jim „Večírky" již (ničím) nejsou místem osvěžení a radosti.

Dívky, které se chtějí vdát, státi se ženami a matkami, které chtějí jednou svá robátka chovati v loktech a dýchati jim do tváře lásku - mají v prvé řadě uchovati své duše čisté a něžné.

— Léto minulo - v nás však stále živa vzpomínka na náš nezdar a podrážela každé vzchopení se k nějaké práci. Ani divadlo podzimní nechtěly jsme hráti:- Hrály jsme jen opět při zahájení „Večírků" dvě jednoaktovky a sice. „Dort na cestách" a „Epidemii".

Mezi tím byly jsme s mnoha stran upozorněny, abychom se naší činnosti nevzdávaly pro přechodné neporozumění, které nám bude odčiněno v budoucnu opět ochotnou pomocí. Na jevném místě byli to - pan starosta Lach, který svědečnými slovy povzbuzoval nerozvážnost, která nás bolela a zároveň povzbuzoval k nové činnosti, kterou plně oceňuje jako dlouholetý starosta a opravdový vlastenec.

Dále to byl pan Štěpánek, který se upřímně za-
sazoval o to, dodati nám novou chuť k práci.
A je pravdou, že v zatrpklých duších probudila se
dřímající příchylnost k odboru i práci a že
činnost zahájily jsme tam - kde jsme přestaly —
v divadle. Dne 14. listopadu sehrály jsme
„Naši furianti". „Opět starý kus" bylo ledcdes
slyšeti - úsudek po divadle byl však všestranně
příznivý. Byli spokojeni herci i obecenstvo.
Všichni herci své úlohy prožívali, ne hráli.
K celkovému příznivému dojmu přispělo vkusně
upravené jeviště, o což se přičinil pan V.
Sedláček, který pomáhal od prvého začátku
radou i rukou.
Hlavní úlohy byly výborně obsazeny našimi
dobrými herci: pány: Štolcalem, Šeňkem, Štěpánkem
Hansmanem, Správcem, Sedláčkem, Austem -
toto vyjmenování ručí již samo za vzdor kusu.
Ženské úlohy byly obsazeny neméně dobře -
předně naší výbornou Marií Dostálovou, která
ve svých úlohách je zcela jedinečnou - pak Vlad.
Jurečkovou, která neméně dobře se vyplatní v úloze
jakékoliv - pak svěží milovnice Jindra Náděnič-
ová, jejíž výjev mile na jevišti působí - a konečně
i sl. Netopilovou, která si dá na svých úlohách

záleželi a dokonale je ovládá. Je přáním, aby všechny mladší děvuškry se propracovaly k tak dobrým výkonům jak jmenované a to dokud náš osvědčený režisseur pan Menšík divadlo řídí.

Do činnosti letošního pracovního roku spadá i ples 1927. „Ke panímáme a děvčata z el. Č."

Muzeo „Přástky" a to proto, aby byl ples oživen národními kroji. – A zas můžeme si říci – podařilo se nám to –! Místnost jsme dekorovaly samými speciály z chvoje a zvonečními růžemi červenobílými, pak nadpisy a výzdoby z předešlých dekorací. Celkový dojem byl velice pěkný. Již 14 dní před plesem se pletly v neděli odp. věnce a dělaly se růže. Jan Jonyšil, kapelník hudeb. kroužku „Dalibor" nacvičil staré, hanácké „pěsničke pro přástke". Přástky samé pak cvičil napřed pan Sedláček, pak p. Menšík. Mladé děvuškry přece jen rozjasňala myšlenka „Přástek" a shánely kroje – však ani neví, jak jim ty kroje sluší. Paní řídící Přibylová s panem Štěpánkem tvořili pěkný párecek hospodyně s hospodářem a zvonná báječnou tetkou byla paní Gruslichová Anna.

Roztomilé byly i tetičky pí Tanclerové a Tomáškové. Hezoučká sedečka pro volenku malovaly malérečky - Axmanová, která má kumšt v žilách - pak Mimi Obkročilová, Dostálová a Turečková. Zvlášť pěkná sedečka nám namaloval p. uč. Lášal.

Škoda že nemáme zachycený obrázek jeviště s „Přástkama" - děvčat a chlapců v krojích.

Nesmíme opomenout zmínit se o našich nových, přesně dle starých vzorů napodobených vestách. S milou ochotou je pracovaly: pí Šeinková, Hlobilová, Uhýrková, Kubáčková, sl. Turečková, Trubaupová Přibylová - Lachová.

Bufet nám zaopatřily: Pí Poláková dort, pí učitelka manová máslové rohlíčky, pí Foltová dort, pí Černá cukrář. sl Axmanová máslrohlíčky, sl Dostálová pracičky, sl. Sedláčková dort, pí Králová rohlíčky, pí Čiklová salám, sl Obkročilová věky. Pí Uhýrková jablka a rohlíčky, sl. Jordánová věnečky, pí Povzšilová pracičky, pí Šmajcrová dort, pí Teichmanová másl. trubičky, pí Gabrielová dort, pí Velopilová Roblily - pí Kriegsfeldová 20 Kč pí. Novotná 10 Kč - pan starosta s pánú - velký kar zv. „Legnový" dort - který se vyjdrá prodal na losy. Všem dárcům a všem kdo přispěli: Sedečním dík.

Tím je ukončen náš letošní pracovní rok.

Vzpomínáme vděčně na pana Karla Svolinského, který nám poslal dva pěkné plakáty - a sice první k loňskému maškarnímu plesu - druhý ku stálému používání pro loutkové divadlo.

1927.

Dne 30. t. konal náš odbor svou výroční valnou hromadu. Takovou valnou hromadu odbor snad ani nepamatuje. Bylo nás celkem 21. Čekaly jsme hodinu – pak ale zahájila předs. valnou hromadu. Několika upřímnými slovy obrátila se k starším členkám a prosila je, aby nepřestávaly se sdružovat v N. J. která se má státi opravdu jednotou jich samých. N. J. má se státi ostrůvkem, na kterém jedině mohou cítiti rozervanosti stran. Úvozy dnes stojí muž proti muži – strana proti straně. Každý útvar, ať sociální, ať organisační jest povrchem, uvnitř však to bouří a sopstí až najednou se nevraživost provalí na venek – ničí členstvo a oslabuje, staví jednoho proti druhému – a jak to pak může dobře dělati odborům a jednotám, to vidíme kolem sebe.

Dnes není ten krásný a vznešený souhrn krásných idejí, ať Sokola, ať N. J. tak mocný, aby lidé, kteří se pod ním či oním praporem sdružují, zapomněli sebe, svých osobních zájmů a šli jen ve stopách těch krásných idejí. ———

Pak vyřízena byla smírně smutně nepříjemná záležitost odboru se sl. Netopilovou – po té přístou-

pěno k volbám. Posavadní předs. sl Říkrylová poděkovala členkám za lásku a spolupráci a žádala, aby pro nový pracovní rok nebyla více zvolena.- Skoro po hodinové debatě, kdy jako zářivé jiskřičky v beznadějném temnu projevila se mezi všavou jas bude v budoucnu, i upravedová přichylnost k Říkrylové, přijala tato volbu, ale s výhradou, že kdyby nastala nová nějaká nesnáze v členstvu, že se okamžitě vzdá předsednictví. Nesnáze takto-vé, která by dala zapomenouti celé krásné spolupráce a dala by na rozbouřenou jen cestu horečce.

20/III. sehráli jsme divadlo „ Po letech " Napínavá hra v dobrém obsazení byla obecenst-vem vděčně přijatta.

—

Plamen nevraživosti, sotva uhasený, zane-chal skrytě jiskry, které při nejbližší příle-žitosti zahořely zhoubným plamenem, zasáhly náš kroužek pracovnic na novo. Byly jsme totiž nemístným, a zkoro brutálním způsobem obviněny, že jsme současně sestry Sokolky se sestrami nechovánce a práci v ob. J. vyrušujeme nad práci Sokolskou. Říkrové

toto jednání dotklo se nás tou měrou bolestně, že
jí Foltová, sl. Hamanová, Obkráčilová, Turečková,
Dostálová a Přikrylová vystoupily ze „Sokola"
– Chceme i na dále dostáti povinností uvědomělých
českých žen a podporovati snahy sokolské, ale
ne jako sestry „povinné" nýbrž dobrovolně.
– Předs. Přikrylová poděkovala se beznýhradně
z předsednictví, na její místo zvolena výborem paní
Jusla Foltová. Poděkovala se proto, že delší již
dobu cítila, jak její vždy poctivá práce naráží na
nepochopení, ba že je i podceňována. Odešla proto
z místa, které jí bylo tolik milé – opustila činnost,
které přinesla v obci tolik let – volného času, bolesti
i hmotné podpory – dříve, než by byla uslyšela ne-
lichotná slova, že by již měla jíti. Odešla proto
sama. Odešla však s přáním a prosbou, aby členky
pracovaly svorně dále – a slíbila, že, dokud budou
jednotně pracovati, že jim bude radkyní i pomoc-
nicí, jako dříve předsedkyní! Pracovala pro odbor
a veřejnost jako předs. 17 roků. Za radost i za bolest.

Dne 27/11. byl náš odbor úředně zastoupen účastníky se vzletnými jubilanty 60 leté oslavy založ. české gymnasia v Olomouci. Stoličtým pánům podána trylice.

2/X. 27 schválily jsme druhé divadlo a to beznýznamnou

veselohrou „Když služebnictvo stávkuje."

Hra se přes svou úžasnou mělkost zamlouvala. Připouštíme, že dobrá souhra, pěkné figurky a skutečně krásný rámec dekorace učinil kus přijatelným, ale proto přece dlužno litovati podprůměrný výkonu našeho obecenstva. - Shodou okolností jsme byly donuceny sáhnouti k tomuto kusu, proto musí však býti naší snahou, volíti kusy naší snahy hodné.

30./I. učinily jsme částečně mělké divadlo předešlé tím, že sehrály jsme dvě třídílce ze Sbírky J. Sokola Tumy - „Sokali." Byly jsme si plně vědomé těžké souhry - i rozprovědné výpravy. Úlohy jsme rozdaly asi 3 týdny před provedením - a zkoušek bylo přirozeně mnohem více jak kdy jindy. Pan Menšík nastudoval hru s takovým pochopením a procítěním, že úspěch hry byl již předem zaručen. Naši herci mají svou význačnou zvláštnost. Při zkouškách jsou dosti lhostejní a prokynou někdy sebevyšší sebedůvěrou, na to při hře samé vidíš zřejmě, že každé upozornění i pokynu jest na svém místě. Hra byla tak přirozená a zvláště na nepřehledném místě v provádění úplně stehovalka. Každý z našich herců podal svou úlohu životně

a procítěně. Pan učitel Latál - který jest na jevišti pravým umělcem, ukázal nám Otesaga v plné jeho brutalitě, bezohlednosti - ukázal nám ubožáka propadlého všem vášním. Paní Hlobilová, která poprvé vystoupila v tak velké a rozporuplné úloze, vzbudila přirozenou hrou hotové pozdvižení mezi obecenstvem, které v účasti s nešťastnou Marjetkou přeneslo své rozhořčení z Tereky na ni Hlobilovou.

Sl. Doslálová s panem Šenkem ml., byl výborný pár rodičů, a jest přáním obecenstva, aby se častěji uplatňovali. Pan Šenk hlavním podal celým svým typ, svému rodnému kraji oddaného inteligenta, a dobrého člověka. Jeho matka, sl. Viktorka, byla pravou, šťastnou mátí synka, ve kterém se vidí. Mařenička Menšíková, svěží sestřička doktorova, podala záruku, že bude dobrou herečkou - pravou dcerou svého otce.

Jan Sedlačka, poctivý a prostý syn slezských hor, vemluvil se do duší přítomných pravou měrou.

Panu Jeníku Šachovi budiž tato vzpomínka zvlášť projevem díků za to, že vždy s takovou ochotou, velmi rozličnou úlohu a pochvě ji podá, taktéž i sl. Šindka.

Marjetka sl. Netopilové byla upravdu dobrá v podání i zpěvem. I ona si úlohu pochvě propracovala. Výsledek večera byl nad očekávání dobrý a diváci spokojení. Všem účinkujícím díky!

Jetřime-li na naší celoroční činnost, musíme si říci, že měla být bohatší a obsáhlejší - vzpomeneme-li však na jednotlivé úkony, musíme si říci, že třeba nebylo činnosti mnoho, vykonaly jsme každou práci svědomitě a pochlivě. Vždy tato práce sdružila několik, N.J. oddaných srdcí a duší a docílila tím pevné lidské jednoty. Vždyť již jen o to nám musí jíti, nám třeba již jen několika, aby jsme, pokud se to dá, pěstily povšechné nejednotě pod vlajkou čisté a nekisitné práce.

Nejednota to byla která nám odbourala dorost - nejednota nám rozbila naše družné večírky, nejednota posilnala a vyvolala rozkol - nechala povstati prodi nám nevraživost - Všemu dovedeme pěstiti. Budou-li matky milovati sdružující práci, naučí milovati ji i své děti - a bude dorost - nový, jistě pochlivější a oddanější - Večírky společné nahradí nám večery společné práce - a rozkol je vrovnání sítnětí - které leží v našich srdcích a čas od času vzkvetá květem odpouštění a pomoci všem. „Přejte a bude vám přáno".

Končíme rok - a pravíme si do „nového roku" Dej nám Bůh vzájemnost - upřímnost a snahu pracovat pro dobro všech. Tím končíme rok 1927.

1928.

Ženský odbor
Národní Jednoty
na Sv. Kopečku
pořádá
dne 12. srpna 1923 u pana Douši
Akademii
se zpěvy a sólovými tanci
k níž Vás
uctivě zve.
začátek
6 h. več.

Program:

1.) E. Suchý „Ballada o zajíci Kerubínovi" /přednáší sl. J. Lasková, doprovází paní P. Jeřábková/

2.) B. Smetana „Polka z Prodané nevěsty" /tančí sl. M. Brindlová a sl. Kradilová/

3.) Fr. Schubert „Zastavěníčko" /zpívá sl. L. Postálková/

4.) — — Klavírní číslo — pí Ella Příborylová

6.) „Holandský tanec" /tančí slečny M. Turečková, P. Silvestrová, B. Průhonská/

6.) J. Malát „Dumka" /zpívá sl. R. Langrová/

7.) „Gavota" /tančí sl. M. Brindlová a sl. V. Kradilová/

8.) B. Smetana „Večerní písně"
a.) Kde v zlaté struny zahrál zná.
b.) Nekamenujte proroky. /zpívá p. A. Skopalík/

9.) Waldteufel „Španělský tanec" /tančí sl. M. Brindlová a sl. V. Kradilová/

10.) „Klavírní číslo — pí Ella Příborylová.

11.) „Bubeníček" z baletu Královna loutek /tančí sl. M. Brindlová/

12.) K. Bendel „Cigánské melodie" — zpívá sl. Rút Langrová/

13.) „Jirotčin sen" /tančí sl. M. Brindlová a sl. V. Kradilová/

14.) Zd. Fibich „Poem" /zpívá pan A. Skopalík/

15.) K. Bendel „Cigánské melodie" /zpívá sl. Rút Langrová/

16.) Waldteufel „Španělský tanec" /tančí sl. V. Kradilová/

17.) V. Heiser „Rock na poušti" /zpívá pan A. Skopalík/

18.) „Orientálský tanec".
a.) Turecké intermezzo, /tančí sl. Brindlová a Kradilová/
b.) Tanec dervišů. /tančí slečny: Brindlová, Kradilová, Průhonská, Kopecká, Krajíčková, Pešlová/

— —

Program:

1.) E. Starý „Ballada o duši Nerudově“ | předn. sl. T. Lachová, doprovod paní P. Ježíšková

2.) B. Smetana „Polka z Prodané nevěsty“ | tančí sl. M. Brindlová a sl. Hradilová

3.) Fr. Schubert „Zastaveníčko” | zpívá sl. L. Dostálová„

4.) - - Klavírní číslo | pí Ella Přikrylová

5.) - - „Holandský tanec“ | tančí slečny M. Turečková, P. Švestková, D. Frühaufová

6.) J. Malát „Dumka“ | zpívá sl. R. Langrová

7.) - - „Gavota” | tančí sl. M. Brindlová a sl. V. Hradilová

8.) B. Smetana „Večerni písně”

a.) Kdo v zlaté struny zahrát zná

b.) Nekamenujte proroky | zpívá p. A. Skopalík

9.) Waldteufel „Španělský tanec“ | tančí sl. M. Brindlová a sl. V. Hradilová

10.) - - Klavírní číslo | pí Ella Přikrylová

11.) - - „Bubeníček”

z baletu Královna loutek | tančí sl. M. Brindlová

12.) K. Bendel „Cigánské melodie” | zpívá sl. Růžena Langrová

13.) - - „Pierotův sen” | tančí sl. M. Brindlová a sl. V. Hradilová

14.) Zd. Fibich „Poem” | zpívá pan A. Skopalík

15.) K. Bendel „Cigánské melodie” | zpívá sl. Růž. Langrová

16.) Waldteufel „Španělský tanec“ | tančí sl. V. Hradilová

17.) V. Heiser „Hrob na pustě” | zpívá pan A. Skopalík

18.) - - „Orientálský tanec”

a.) Turecké intermezo | tančí sl. Brindlová a Hradilová

b.) Tanec dervišů | tančí slečny: Brindlová, Hradilová, Frühaufová, Kopecká, Králová a Dostálová?

Méně známí autoři (jak se mi je podařilo dohledat):

J. Malát – Jan Malát (1843-1915) hudební skladatel, pedagog a teoretik, sběratel a upravovatel lidových písní

Waldteufel - **Émile Waldteufel (1837- 1915) francouzský skladatel populárních valčíků, polek a pochodů**

K. Bendel – nejspíš Karel Bendl **(1838- 1897)** český skladatel a sbormistr – (slova **A. Heyduk**)

V. Heiser – Wilhelm Heiser (1816-1897) – v originále „Das Grab auf der Haide“ (slova F. Brunold)

Koncert „Žerotína“ na Sv. Kopečku.

Jako by nějaká „vyšší moc“ přes noc byla ucpala všechny dírky, jež nekonečnými dešti poslední doby byly zajisté už hodně do široka v nebeské báni vymlety, zachmuřená obloha, třebas dosud hrozivě se tvářící, zastavila jako na komando proudy svých vod, aby naši milí hosté bez jediné kapičky dostali se nejen k nám nahoru, ale také až domů. Byloť by však také úsilí nebeského hydro- a pyrotechnika vyznělo úplně na marno, i kdyby se byl sebe víc hněval a zuřil; milí naši hosté byli proti vší nelásce vládnoucího Pluvia důkladně opatřeni; Byl by musel mokrý ten vládce do poslední kapky vyčerpati veškery zásoby svého mokrého živlu — a přece jeho hněv by nebyl dosáhl snad ani náprav 8metrového, pohodlně na coupé II. třídy pomocí bečeк, prken a balícího materiálu upraveného „mebláku“, jejž si čipérná mládež početného uměleckého sboru opatřila přerůznými verši a nápisy, jako: „Přímý vlak Olomouc—Chvalkovice—Sv. Kopeček“, „coupé pro nekuřáky“, „oddělení pro kuřáky“, „Nahýbati se z oken životu nebezpečno“ (bodejť ne; neboť kdokoliv by byl chtěl svou pálečku „z oken“ vozu vystrčiti, dopadl by nejinak, než jako onen tvrdohlavý beran ve známé bájce „Červ a skopec“) atd., atd. Náladu cestujících byla převýtečná, jak nesporně pádný důkaz podaly houfy nejen snad naší „nadějе vlasti“, ale i docela vážných obyvatel Pavlovic a Chvalkovic, z odpolední siesty tak nenadále vyrušených, takže triumfální cesta naší „umělecké družiny“ zanechávala za sebou obce ony rozoouřeným mraveništím ne nepodobny.

Sv. Kopeček přijal hosty své vážně a ovšem nejvýš radostně. I příchozím hostům byla výprava k nám dle všeho milá, můžeme-li souditi dle všeobecné nálady. Byloť možno jejich příjezd pod kopec uchem postřehnouti až nahoře u kostela. Toť, myslím, důkaz jasný a — také úplně odůvodněný; musily se přece hlasové orgány pocvičiti již cestou, aby při produkci dobře fungovaly.

Na chrámových schodech byla zastávka. Domnívali jsme se v prvé chvíli, že zbožnost vede naše hosty na schody chrámové; ale když jsme viděli, že všichni obrací se ke chrámu zády a že zdola žene se, s černou plenou na hlavě, ostrým krokem proti zatím se shromážděvšímu houfu jakési jednooké, pětinohé strašidlo, a když jsme slyšeli ostrou půtku strašidla toho s dámami, které za nic na světě nechtěly se svých hlaviček sundati svých ozdobných kloboučků; když slyšeli jsme pobídky — ovšem zbytečné: „Jen, pánové, přitlačte se více k dámám, sic tam nebudete“ a — „Jen co nejpřívětiveji se tvářit — přijde to do „Českého světa“, pochopili jsme, že hosté svou náladu a upomínku na ni chtějí míti zvěčněnu fot.-aparátem.

Tři minuty na to podán byl vzácným hostům po staroslovanském zvyku na přivítanou zákusek. Jelikož od slečny impresária dostalo se dámám z Nár. jednoty jemného pokynu, že chléb a sůl jsou při takových příležitostech již věcmi příliš „obnošenými“, čekaly na hosty celé stohy ne sice „hanáckých“, ale přece jen, jak jeden host-mládenec, v kuchyňském umění ještě ne dost pocvičený, nadšeně se vyjádřil, výborně „uvařených“ koláčů ...

Mezitím rozbujnělá krev chladla, připravujíc se k vážnější části zájezdu ... Zvedla se opona. Husté, tmavé, 40tihlavé těleso mužského sboru zatemnilo a vyplnilo nevelké, ale na venkovské poměry vkusně vypravené jeviště místního ženského odboru Národní jednoty, jenž zájezd „Žerotína“ připravil a uskutečnil. I hlediště bylo do posledního místa obsazeno.

O umělecké výši koncertu mluviti bylo by vlastně nevhodno. V řadě desítek let své činnosti „Žerotín“ podal tolik důkazů, že jest z nejpřednějších uměleckých těles naší vlasti, že kvalifikovati produkce jeho námi venkovany, bylo by spíše profanací. Obecenstvo svým neutuchajícím potleskem dalo pouze na jevo, že nelze ani rozhodnouti, čemu větší dáti přednost, zda produkci slečen Kreuzerových na pianě, či zpěvním výkonům paní Panošové a slečny Fialové s panem Panošem, či celému souboru členstva pod mistrovskou taktovkou pana dra Fialky. Šel jeden hlas toliko sálem, „že to bylo velice krásné....“

Bylo po 8. hodině, kdy loučila se s námi vážnější část našich hostů; ostatní — mládež — zpronevěřila se jim, odeprouc nasednouti do archy úmluvy, jež je měla dovézti do náruče jich matinek, event. čtyř stěn jejich nevytopeného mládeneckého příbytku. Dali raději přednost vřelým objetím zdejších krasotinek — v tanci ovšem, rychle podotýkám, aby zlým jazykům nenapadlo těm matinkám o jich venkoncem hodných synáčcích donésti křivých mínění a falešných zpráv.

Obecenstvo i pořadatelstvo vděčně budou vzpomínati milých svých hostů a jich uměleckých výkonů až do příští produkce v létě při ohníčku v lese při smluvené gulášové partii, na níž se už nyní úpřímně těšíme. Zpívati se bude pak — pod klenbou lesa a vesmíru.

—a.

1914

Kaničce Přikrylové.

Vypočítávajíc větší i menší zásluhy spolupůsobujících a přátel, ze skromnosti nezmínila se spisatelka těchto „Pamětí" o té, jíž za povznesení spolku a zdar všech jeho podniků největší zásluha patří a jejíž jméno do této knihy zlatými písmeny zapsáno by býti mělo.

S neobyčejným sebezapřením, jsouc povoláním svým poutána na vzdálenou Olomouc, věnovala svůj volný, ba často „koupený" čas spolku, jehož jest předsedkyní, s příkladnou horlivostí věnuje, nerozpakujíc se za ušlechtilou metou „vlasti zdárné ženy vychovati" v nejnepříznivějším počasí přečasté a vysilující podnikati cesty. Nedostatku na tom. Ona s obdivuhodnou neúnavností i dalších obětí přináší: Nelekajíc se žádných obtíží, béře na sebe, chtíc aby podalo se lidu opravdové umění, nejnesnadnější a nejnamahavější role. A věru těžko by bylo nalézti interpretky schopnější: její titulní role ve Vojnarce, Bezejmenné i Jazdině roly nebyly rolemi ochotnice; do detailů propracované a procítěné úlohy vymykají se obvyklému měřítku, jímž oceňujeme výkony herců z ochoty...

Odměnou za vše může jí býti arcit jen láska těch, jimž své síly věnuje. Lásku seje, lásku klidí....

Zplnomocněn valnou hromadou Odboru Národní Jednoty

vepsal

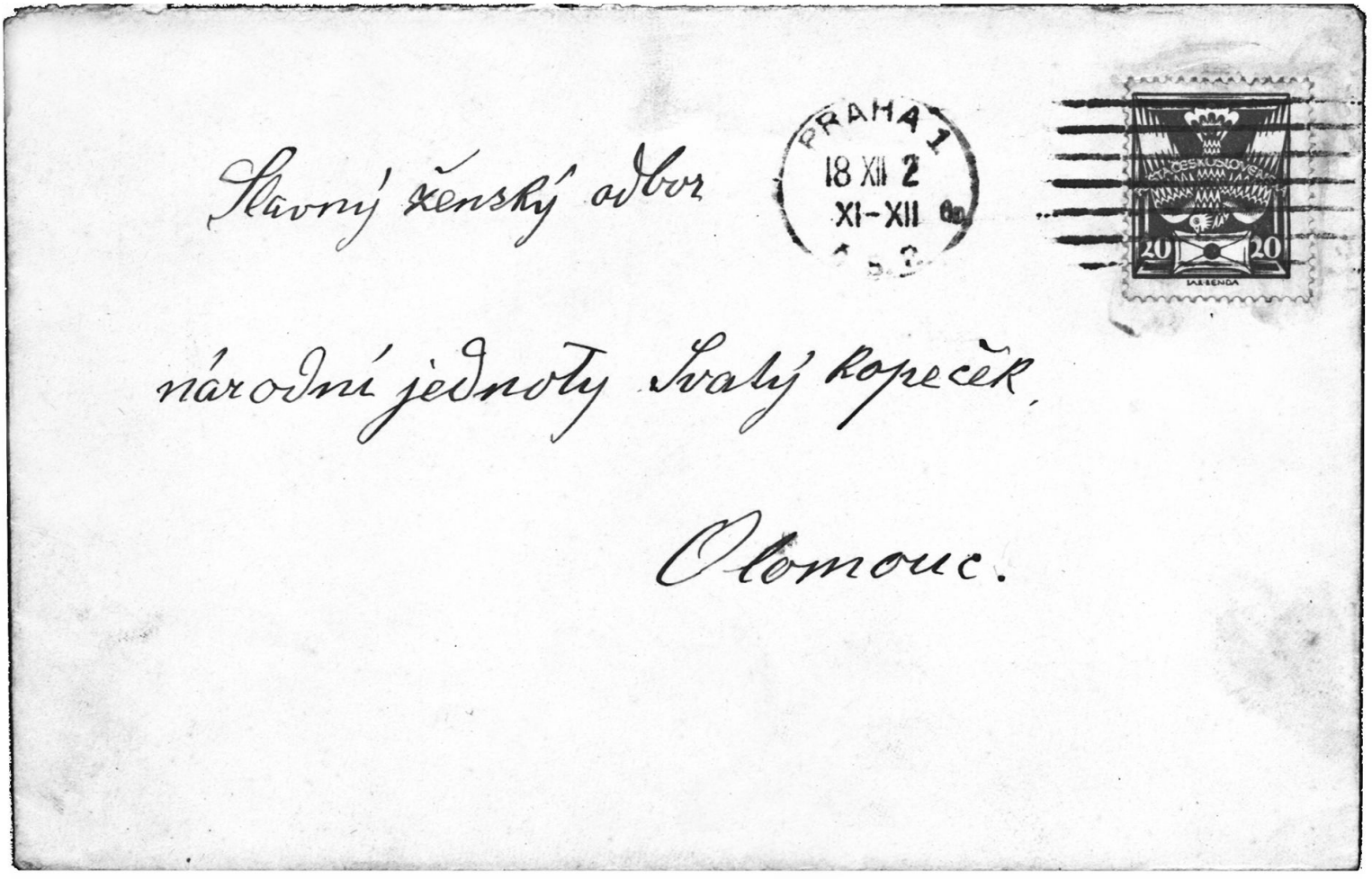
Jos. Vaca.

12. ft. Dokud sama nejsem se svou činností uspokojena – co jsou slova a uznání druhých – Dnes uznání – a zítra snad .....

Díky za laskavé blahopřání vzdává

v úctivé oddanosti

Eliška Krásnohorská.

Slavný ženský odbor

národní jednoty Svatý Kopeček.

Olomouc.